

**VLAAMSE
GEMEENSCHAPSCOMMISSIE

DE RAAD**

ZITTING 2026-2027

Nr. 1

INTEGRAAL VERSLAG

Vergadering van woensdag 23 september 2026

Ochtendvergadering

INHOUD

BERICHT VAN VERHINDERING	3
OPENING VAN DE GEWONE ZITTING 2026-2027	3
MEDEDELINGEN	3
BENOEMING VAN HET BUREAU (R.v.O., art. 3)	3
TOESPRAAK VAN DE VOORZITTER	4

BELEIDSVERKLARING 2026-2027 VAN HET COLLEGE (R.V.O., art. 49, 1)	6
Toelichting door het College	6
<i>Spreker: Elke Van den Brandt, collegevoorzitter</i>	
Algemene bespreking	9
<i>Sprekers: Najima El Arbaoui, Stijn Bex, Mathias Vanden Borre, Celia Groothedde, Imane Belguenani, Ilyas Mouani, Jan Busselen, Pascal Smet, Sonja Hoylaerts, Elke Van den Brandt, collegevoorzitter, Dirk De Smedt, collegelid, Ans Persoons, collegelid</i>	
Stemming	44
REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN	44
BIJLAGEN	45
TREFWOORDENREGISTER	46

1ste vergadering

Vergadering van woensdag 23 september 2026

OCHTENDVERGADERING

De vergadering wordt om 9.13 uur geopend.

Voorzitter: de heer Sven Gatz, oudste lid in jaren

(De 2 jongste aanwezige leden – mevrouw Imane Belguenani en de heer Ilyas Mouani – treden op als secretaris)

BERICHTEN VAN VERHINDERING

De voorzitter: De heer Bob De Brabandere en mevrouw Lotte Stoops zijn verontschuldigd.

OPENING VAN DE GEWONE ZITTING 2026-2027

De voorzitter: De Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie komt heden van rechtswege bijeen op grond van artikel 71 van de Bijzondere Wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse Instellingen.

Ik verklaar de gewone zitting 2026-2027 geopend.

MEDEDELINGEN

Bij collegebesluit nr. 20252026-0644 van 26 augustus 2026 sluit het College de gewone zitting 2025-2026 van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie op 22 september 2026.

De Vooruit.brussels-fractie laat weten dat de heer Pascal Smet het fractievoorzitterschap in de Raad zal opnemen.

Team Fouad Ahidar laat weten dat mevrouw Najima El Arbaoui het fractievoorzitterschap in de Raad zal opnemen.

BENOEMING VAN HET BUREAU (R.v.O., art. 3)

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de benoeming van het Bureau.

Overeenkomstig artikel 3, punt 1 van het Reglement van Orde benoemt de Raad bij de opening van iedere zitting de voorzitter en de ondervoorzitter bij afzonderlijke stemming.

Conform artikel 10, punt 3 van het Reglement van Orde worden de kandidaten benoemd verklaard indien hun aantal overeenstemt met het aantal te begeven plaatsen.

De eerste benoeming waartoe moet worden overgegaan, is die van de voorzitter van de Raad. Vraagt iemand het woord?

De heer Stijn Bex: Ik stel voor de heer Benjamin Dalle opnieuw in zijn ambt te bevestigen.

De voorzitter: Wij hebben het voorstel van de heer Stijn Bex gehoord.

Aangezien er maar één kandidaat wordt voorgedragen, verklaar ik de heer Benjamin Dalle verkozen tot voorzitter van de Raad, conform artikel 10, punt 3 van het Reglement van Orde. (*Applaus*)

Ik nodig de voorzitter uit de werkzaamheden verder te leiden.

Voorzitter: De heer Benjamin Dalle

De voorzitter: Dames en heren, wij gaan over tot de benoeming van de ondervoorzitter.

De heer Stijn Bex: Ik stel de heer Emile Luhahi voor als ondervoorzitter.

De voorzitter: Wij hebben het voorstel van de heer Stijn Bex gehoord.

Aangezien er maar één kandidaat wordt voorgedragen, verklaar ik de heer Emile Luhahi verkozen tot ondervoorzitter van de Raad, conform artikel 10, punt 3 van het Reglement van Orde. (*Applaus*)

De voorzitter: Volgens artikel 3, 4 nemen naast de voorzitter en de ondervoorzitter ook de voorzitters van de erkende politieke fracties deel aan de vergaderingen van het Bureau.

De fractievoorzitters zijn:

- Groen: de heer Stijn Bex
- Team Fouad Ahidar: mevrouw Najima El Arbaoui
- N-VA: de heer Mathias Vanden Borre
- Anders.: mevrouw Imane Belguenani
- Vooruit.brussels: de heer Pascal Smet
- Vlaams Belang: de heer Bob De Brabandere
- PVDA: de heer Jan Busselen
- SVBrussel: mevrouw Sonja Hoylaerts

Het Bureau van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie is aldus samengesteld.

TOESPRAAK VAN DE VOORZITTER

De voorzitter: Beste collega's, bedankt voor jullie vertrouwen. Ik ben vereerd om voorzitter te zijn van de Raad van de VGC en ik ben zeer blij dat we dit jaar kunnen openen met een

college met volheid van bevoegdheden en een bestuursakkoord. Dat was de afgelopen jaren niet het geval, zoals jullie weten.

Bedankt ook aan jullie, voor jullie engagement in de Raad en voor de Brusselaars. Dit is een heel belangrijk mandaat dat jullie allemaal met heel veel engagement vervullen. Brussel is een stad die soms aanvoelt als een dorp. Ik weet niet wie op autoloze zondag in de brocante was, op de Vlaamsesteenweg. Ik zie toch heel wat handen de lucht in gaan. Daar zie je wat ik bedoel: dat Brussel soms lijkt op een dorp in de verre *Vlaanders*, maar tegelijkertijd draagt de stad de hele wereld in zich. De Nederlandstalige dienstverlening speelt daarin een belangrijke rol. Aan de schoolpoort, op de speelpleinwerking, in de sportclub, de bibliotheek en de gemeenschapscentra. Op al die plekken ontmoeten Brusselaars elkaar, krijgen ze kansen en voelen ze zich thuis in hun stad. Dat is ook waar wij als Raad aan willen bijdragen: een Brussel waarin mensen, jong en oud, ruimte krijgen om zich te ontwikkelen, hun ambities na te jagen en deel uit te maken van een gemeenschap die vertrouwen, verbondenheid en houvast biedt.

We moeten er niet flauw over doen: deze wereld wordt gekenmerkt door heel veel onzekerheden. Dat is internationaal zo, dat is in Europa zo en dat is ook in ons land zo. In zo'n context van onzekerheid moeten Brusselaars kunnen rekenen op een Nederlandstalige dienstverlening die open, kwaliteitsvol, betrouwbaar en nabij is. Die betrouwbaarheid is essentieel en noodzakelijk omdat de Brusselaars er recht op hebben, maar ook voor het vertrouwen in de politiek. Dat vertrouwen wordt verdiend door als overheid voorspelbaar en transparant te zijn, afspraken na te komen en de regels te respecteren. Daar moeten we als Raad mee over waken.

Tegelijk mogen we heel fier zijn op ons Nederlandstalige netwerk in Brussel, dat wordt gekenmerkt door heel veel geëngageerde Brusselaars, vrijwilligers en professionals, en door organisaties die elke dag het verschil maken. Het is ook onze taak als raadsleden, als Raad van de VGC, om de stem van al die mensen hier in de Lombardstraat luid te laten klinken. Ik denk dat dit voor ons allen een opdracht is voor dit jaar.

Het is ook de start van een hervormde Raad. We weten dat de bestuursstructuren van de Raad zijn hervormd. Dat is iets wat de burgers niet zien, maar wat wel belangrijk is voor het functioneren van onze Raad. Waar we vroeger een Bureau en een Uitgebreid Bureau hadden, hebben we voortaan één Bureau dat de Raad slagkrachtig en efficiënt kan leiden en dat ook mee voor besparingen zorgt. We weten dat er op alle beleidsniveaus stevige besparingen aankomen en dat we heel wat inspanningen zullen moeten leveren. Als politici, raadsleden en medewerkers moeten we daarin natuurlijk ook een rol spelen. Wanneer de middelen op alle niveaus schaarser worden, moeten we er vooral voor zorgen dat we eensgezind een aantal besparingen kunnen doorvoeren op een manier die mensen niet tegenover elkaar plaatst, maar samenbrengt. Net op zulke momenten is het belangrijk om niet naar elkaar te wijzen, maar samen verantwoordelijkheid op te nemen, te zoeken naar wat ons verbindt en met één stem te spreken.

Ik wil graag een aantal mensen bedanken. In de vorige bestuursstructuur waren er heel wat mensen die verantwoordelijkheid opnamen als ondervoorzitter, als lid van het Bureau of als lid van het Uitgebreid Bureau. Ik wil mevrouw Najima El Arbaoui heel graag bedanken omdat zij het ondervoorzitterschap op zo'n positieve manier heeft opgenomen. Ik wil ook de heer Gilles Verstraeten, mevrouw Lotte Stoops, de heer Sven Gatz en de heer Ilyas El Omari

bedanken voor de rol die zij hebben opgenomen. Ook de heer Fouad Ahidar heeft in het Uitgebreid Bureau een belangrijke rol gespeeld. Dat verdient een klein applaus. (*Applaus*)

We zijn een toegankelijke assemblee. We staan dicht bij de mensen die we vertegenwoordigen. We zijn aanspreekbaar in Brussel. De lijnen zijn kort, ook over fractie- en partijgrenzen heen. Die nabijheid moeten we koesteren en verder bestendigen. Dat zullen we ook meenemen in dit nieuwe zittingsjaar.

Laten we er een ambitieus, constructief en productief jaar van maken. (*Applaus*)

WIJZIGING SAMENSTELLING COMMISSIES

De voorzitter: Het Uitgebreid Bureau van 15 september 2026 heeft beslist dat alle 17 raadsleden deel uitmaken van de Commissie voor het Reglement.

Bij mail van 22 september 2026 laat de Groen-fractie weten dat de heer Emile Luhahi effectief lid wordt in de Commissie voor Algemene Zaken, Financiën & Begroting en Stedelijk beleid.

Mevrouw Lotte Stoops wordt plaatsvervanger in de Commissie voor Algemene Zaken, Financiën & Begroting en Stedelijk beleid.

BELEIDSVERKLARING 2026-2027

Beleidsverklaring 2026-2027 van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie – Stuk 4 (2026-2027) – Nr. 1

Collegevoorzitter Elke Van den Brandt: Jullie hebben een uitgebreide en gedetailleerde versie van de tekst gekregen. Ik zal daar met jullie doorheen fietsen, maar hem niet woord voor woord overlopen. Ik heb het gevoel dat dit voor iets meer dynamiek kan zorgen.

Brussel is een stad vol beweging. Het is een stad die groeit, verandert en mensen, talen en culturen uit de hele wereld samenbrengt. Een stad van ontmoeting, creativiteit en samenwerking. Een stad waar wij collectief trots op zijn.

De VGC bouwt samen met de Brusselaars aan een Brussel dat kansen en ruimte biedt aan kinderen en jongeren om op te groeien, te leren en hun talenten te ontwikkelen. Waar gezinnen hun plek vinden in de buurt. Waar mensen van alle leeftijden kunnen genieten van een bruisend Nederlandstalig sport- en cultuuraanbod, toegankelijke, kwaliteitsvolle zorg en sterk Nederlandstalig onderwijs.

Een Brussel dat het Nederlands als verbindende taal koestert en versterkt. Een Brussel dat zich openstelt voor iedereen die samen wil bouwen aan haar toekomst en hen verwelkomt.

Het komende jaar maken we de ambities uit ons bestuursakkoord *Brussel, dat is zoveel meer* concreet. Dat zal ook worden vertaald in alle beleidsdocumenten die verder besproken zullen worden. De bedoeling is om onze gemeenschappelijke ambitie te vertalen naar beleid dat Brusselaars elke dag opnieuw kunnen voelen en beleven.

Uiteraard blijft een eerste grote prioriteit het investeren in een kind- en jeugdvriendelijke stad. Brussel is de jongste stad van België en net daarom moeten we ervoor zorgen dat elk kind een sterke start krijgt.

We blijven investeren in kwaliteitsvolle Nederlandstalige kinderopvang, breiden de capaciteit verder uit en ondersteunen verschillende infrastructuurprojecten in de stad. Tegelijk nemen we vanaf 2026 ook de regie op van het beleid rond buitenschoolse opvang en activiteiten. Daarmee willen we meer kwaliteitsvolle opvang, meer vakantiewerking, meer speelkansen en een sterker vrijetijdsaanbod voor Brusselse kinderen realiseren.

Ook gezinnen moeten in Brussel kunnen rekenen op nabijheid en ondersteuning. Daarom bouwen we verder aan een netwerk van laagdrempelige ontmoetingsplaatsen en ondersteuningspunten voor ouders en kinderen. Met de vernieuwde Huizen van het Kind willen we gezinnen sneller de weg laten vinden naar informatie, ontmoeting en hulp wanneer die nodig is.

Voor jongeren investeren we niet alleen in ondersteuning, maar ook echt in ruimte. Kinderen en jongeren moeten kunnen spelen, sporten, experimenteren, feesten en elkaar ontmoeten. Met initiatieven zoals Playcation creëren we meer speelkansen in de publieke ruimte.

Via jeugdwerk, jeugdbewegingen en projectsubsidies ondersteunen we engagement van onderuit en geven we jongeren meer kansen om zelf initiatieven te nemen. Tegelijk investeren we in veilige en inclusieve ontmoetingsplaatsen en willen we jongeren actief betrekken bij het beleid dat hen aanbelangt.

Onderwijs vormt zonder twijfel de belangrijkste hefboom voor de toekomst van Brussel. Daarom staat onderwijskwaliteit centraal. Daarbij leggen we de focus op sterke basisvaardigheden, in het bijzonder wiskunde en Nederlands. We willen taalachterstand voorkomen en wegwerken, investeren verder in leesbevordering en versterken scholen met gerichte ondersteuning door het Onderwijscentrum Brussel.

Daarnaast blijft het lerarentekort een grote uitdaging. We blijven inzetten op de ondersteuning van startende leerkrachten, op zijnstroom en op projecten die de aantrekkelijkheid van het beroep versterken. Tegelijk pleiten we bij de Vlaamse overheid voor structurele maatregelen die het beroep opnieuw aantrekkelijker maken.

Niemand mag onderweg afhaken. Daarom investeren we sterk in het voorkomen van schooluitval. Met een geïntegreerde aanpak van Time-In en Time-Out willen we leerlingen sneller ondersteunen wanneer problemen zich aandienen. Daarnaast willen we de link tussen welzijn en onderwijs en de zorg op school versterken en investeren we in de strijd tegen pesten. Elke leerling heeft recht op een veilige leeromgeving waar respect en welbevinden centraal staan.

De druk op het Nederlandstalig onderwijs blijft hoog. Daarom blijven we investeren in capaciteit en infrastructuur. Nieuwe plaatsen worden gecreëerd, terwijl bestaande gebouwen worden gerenoveerd en verduurzaamd. Daarbij hebben we aandacht voor energie-efficiëntie, klimaatbestendigheid en een gezonde leeromgeving.

Het Nederlands is een cruciale hefboom voor participatie in Brussel. We investeren daarom niet alleen in taalonderwijs voor kinderen en jongeren, maar ook in taalondersteuning voor

ouders en volwassenen. We versterken oefenkansen, ondersteunen organisaties die een actief taalbeleid voeren en maken van lezen een gezamenlijke ambitie van scholen, bibliotheken, cultuurhuizen en vele andere partners. Het doel is eenvoudig: meer Brusselaars kansen geven om Nederlands te leren, te gebruiken en te beleven.

Ook cultuur, ontmoeting en sport blijven essentieel voor een warme en inclusieve stad. We blijven investeren in kunstenaars, in culturele organisaties en in gemeenschapscentra die het kloppende hart vormen van veel Brusselse buurten. Tegelijk willen we cultuur toegankelijk houden voor iedereen, ook voor ouderen en kwetsbare groepen. In het erfgoedbeleid besteden we extra aandacht aan verhalen en groepen die in het verleden minder zichtbaar waren.

Via de gemeenschapscentra versterken we lokale netwerken en ontmoetingskansen. Zij spelen een cruciale rol in de sociale cohesie van Brussel. Ook vrije tijd en sport blijven een belangrijke prioriteit. We willen dat financiële drempels deelname niet in de weg staan. Daarom blijven we inzetten op het kansentarif van Paspardoe, ondersteunen we initiatieven rond sportmateriaal en werken we verder aan bijkomende zweminfrastructuur, inclusief het eerste permanente openluchtwembad van Brussel.

Een leefbare stad is ook een zorgzame stad. Daarom blijven we investeren in toegankelijke Nederlandstalige zorg dicht bij de Brusselaar. We ondersteunen wijkgezondheidscentra, werken aan multidisciplinaire zorginitiatieven en onderzoeken samen met Vlaanderen hoe een sterker Nederlandstalig aanbod voor verslavingszorg kan worden uitgebouwd.

Daarnaast willen we de inclusie van personen met een handicap verder versterken. Iedereen moet volwaardig kunnen deelnemen aan onderwijs, vrije tijd, werk en gemeenschapsleven. Daarom investeren we zowel in toegankelijke infrastructuur als in begeleiding en ondersteuning. Ook de stem van ervaringsdeskundigen krijgt meer gewicht in beleid en dienstverlening.

Om de zorg en het welzijn van morgen te verzekeren, blijven we bovendien investeren in de opleiding en ondersteuning van medewerkers. Initiatieven die Brusselaars toeleiden naar knelpuntberoepen in zorg, welzijn en kinderopvang worden verder uitgebouwd. Zo investeren we niet alleen in voorzieningen, maar ook in het talent dat die voorzieningen elke dag mogelijk maakt.

Ten slotte willen we blijven bouwen aan een stad waar samenleven centraal staat. We versterken ons beleid rond diversiteit, antidiscriminatie en participatie. We geven Brusselaars meer mogelijkheden om zelf projecten in hun buurt vorm te geven en investeren verder in stadsvernieuwingsprojecten waar ontmoeting en gemeenschapsvorming centraal staan. Tegelijk maken we de VGC zelf sterker, moderner en toekomstgerichter, onder meer door te investeren in digitalisering, artificiële intelligentie, een transparanter subsidiebeleid en een duurzaam vastgoedbeheer.

De rode draad door deze beleidsverklaring is duidelijk: investeren in mensen. In kinderen en jongeren, in onderwijs en Nederlands, in cultuur en ontmoeting, in welzijn en zorg, in participatie en gemeenschapsvorming. Zo willen we samen met onze partners bouwen aan een Brussel dat kansen biedt, mensen verbindt en vertrouwen geeft in de toekomst. Zoals het bestuursakkoord het stelt: Brussel is zoveel meer. Het is aan ons om die ambitie ook de komende jaren waar te maken.

Najima El Arbaoui (Team Fouad Ahidar): In deze beleidsverklaring staan heel wat noodzakelijke ambities. Beter onderwijs, meer kinderopvang, sterke jeugdhulp, toegankelijke zorg, speelruimte en gelijke kansen. Mijn punt is dan ook niet dat het College niets doet. Mijn vraag is vooral wie met al die maatregelen vandaag nog niet voldoende wordt bereikt. Want wanneer het College zegt dat beleid voor iedereen bedoeld is, moeten we ook kunnen aantonen wie vandaag nog buiten beeld blijft.

Het kan gaan om een alleenstaande moeder of vader voor wie de opvanguren niet aansluiten bij het dagelijks leven. Of over een kind met een handicap dat wel welkom is, maar in de praktijk niet kan deelnemen. Of over een cognitief sterk functionerende leerling die te weinig uitdaging krijgt. Of over een jongere die thuis geen netwerk, mentor of professioneel rolmodel heeft.

Dit zijn verschillende situaties, maar ze hebben een ding gemeen: een algemeen aanbod is niet automatisch een toegankelijk aanbod voor iedereen. Daarom wil ik deze beleidsverklaring toetsen aan een centrale vraag. Hoe zal ze de ongelijkheid in de dagelijkse kansen van Brusselaars daadwerkelijk verkleinen? Het aantal aangekondigde projecten alleen geeft daarop geen antwoord. We moeten kunnen zien wie dankzij die projecten wél een plaats, begeleiding of perspectief krijgt.

Het bestuursakkoord benoemt alleenstaande ouders als een groep die bijzondere aandacht verdient. In deze beleidsverklaring komt deze specifieke aandacht veel minder duidelijk naar voren. Er wordt uitgebreid gesproken over gezinnen, kinderopvang, buitenschoolse opvang van Huizen van het Nederlands. Ook binnen BOA is het de bedoeling om opvang toegankelijker te maken en beter af te stemmen op de gezinnen. Maar voor alleenstaande ouders liggen de noden vaak anders. Ze staan meestal alleen in voor het inkomen, de opvang, de school, administratie, medische afspraken en dagelijkse organisatie van het gezin. Daarom gaat kinderopvang voor hen niet uitsluitend om capaciteit. Ook openingsuren, kostprijs, flexibiliteit, bereikbaarheid en occasionele opvang zijn bepalend.

Hoe doet een alleenstaande ouder dit wanneer het werk vroeg begint, er 's avonds een opleiding wordt gevolgd of er geen familiaal netwerk is wanneer onverwachts opvang nodig is.

De VGC kan niet elk individueel probleem opvangen. Dat weten we. Ze kan wel nagaan welke gezinnen met het huidige aanbod onvoldoende worden bereikt. Daarom vraagt de TFA-fractie dat de bijzondere aandacht voor alleenstaande ouders, die al in het bestuursakkoord is opgenomen, ook zichtbaar wordt in het Meerjarenplan en het BOA-beleid. Dat betekent hun noden meennemen in het onderzoek en bereik, wachtlijsten opvangen en bekijken waar meer flexibiliteit en occasionele opvang nodig is.

Een beschikbare plaats is bovendien pas een echte oplossing wanneer een gezin die kan betalen en bereiken. Dat geldt voor opvang, maar ook voor sport, cultuur en vakantie-activiteiten. Ik vraag het College daarom om bij de uitvoering niet alleen het aanbod te bekijken, maar ook de drempel die deelname verhindert: de totale kostprijs, vervoer, inschrijvingsprocedures en de toegang tot informatie, zeker voor alleenstaande ouders. Ik ben er zelf ook zo eentje.

Cognitief sterk functionerende leerlingen mogen niet uit beeld verdwijnen. De beleidsverklaring besteedt terecht veel tijd aan taalachterstand, leerachterstand, schooluitval

en groeiende zorgnoden. Maar ook cognitief sterke leerlingen kunnen ondersteuning nodig hebben. Wanneer een leerling lange tijd onvoldoende wordt uitgedaagd kan dit leiden tot verveling, onderpresteren en uiteindelijk zelfs afhaken. Bovendien wordt cognitief talent niet altijd meteen herkend. In een meertalige en sociaal diverse stad kan potentieel minder zichtbaar zijn door taal, gedrag en de sociaaleconomische situatie thuis.

Een leerling kan tegelijk sterk lerend en kwetsbaar zijn. Daarom staat aandacht voor talent niet tegenover kansarmoedebeleid. Beide kunnen perfect samengaan. Het OCB ondersteunt de scholen vandaag al rond diversiteit en differentiatie. Dat is belangrijk. De vraag is dus niet of scholen moeten differentiëren. De vraag is of Brusselse schoolteams voldoende specifieke expertise en ondersteuning krijgen om cognitief sterk functionerende leerlingen tijdig te herkennen en voldoende uit te dagen. Ook wanneer hun talent minder zichtbaar is door meertaligheid of sociale omstandigheden. Ook brede scholen, bibliotheken, STEM-activiteiten, jeugdwerk en buitenschoolse opvang kunnen kansen bieden om talent verder te ontwikkelen. Gelijke kansen wil niet zeggen dat elk kind precies hetzelfde aanbod krijgt, maar dat elk kind krijgt wat nodig is om zich zo goed mogelijk te ontwikkelen.

Bij onderwijskansen hoort ook een veilige schoolomgeving. Een kind dat uit angst voor pesterijen niet meer naar school wil heeft weinig kansen als die enkel op papier bestaan. Daarom vraag ik binnen de ondersteuning voor schoolteams ook aandacht voor preventie, vroegtijdige signalisatie en een duidelijke aanpak van pesten. Een samenwerking tussen de scholen en de betrokken beleidsdiensten, talent ontwikkelen, leerproblemen aanpakken en leerlingen beschermen horen bij elkaar.

Het College kondigt met Playcation een speelevolutie aan en wil speeloases creëren, met bijzondere aandacht voor meisjes. Dat is een goede ambitie. Daarnaast spreekt de beleidsverklaring over inclusie: speelplekken, inclusiecoaches, begeleiders en een toegankelijk VGC-aanbod. Sinds september bevat ook het nieuwe BOA-erkenningskader minimale voorwaarden rond toegankelijkheid.

Dat is een belangrijke stap, maar de vraag blijft hoe die algemene principes concreet worden uitgevoerd. Wat betekent toegankelijkheid bijvoorbeeld voor een kind met een psychische of psychologische beperking? Wat betekent het voor een kind dat gevoelig is voor prikkels, bijvoorbeeld een kind met autisme, of voor een kind dat extra begeleiding nodig heeft om überhaupt te kunnen deelnemen?

Een inclusieve werking vraagt soms aangepaste infrastructuur, redelijke aanpassingen, voldoende ondersteuning en begeleiders die met uiteenlopende zorgnoden kunnen omgaan. Het volstaat niet dat een kind op papier welkom is. Het moet in de praktijk kunnen deelnemen.

Daarom wil ik weten hoe de bestaande toegankelijkheidsvoorwaarden worden toegepast en opgevolgd bij de speelplein- en vakantiewerking. Hoeveel kinderen met verhoogde zorgnoden worden bereikt? Waar zijn er wachtlijsten? Welke redelijke aanpassingen worden gevraagd en uitgevoerd? Waar blijven er tekorten, ondanks de bestaande inspanningen? Ook de inzet van de inclusiecoaches moet meetbaar worden gemaakt.

Meten is weten, zoals mijn collega Fouad Ahidar altijd zegt. Hoeveel kinderen worden begeleid? Hoeveel activiteiten worden toegankelijker? Hoeveel begeleiders krijgen

ondersteuning? Hoeveel gezinnen vinden uiteindelijk een passende plaats? Inclusie betekent dat de nodige ondersteuning ook werkelijk wordt georganiseerd.

Niet iedere jongere groeit op met mensen die uitleggen hoe je een studiekeuze maakt, hoe je een stageplaats zoekt, hoe je solliciteert, een project opzet of een professioneel netwerk opbouwt. Voor sommige jongeren is die kennis vanzelfsprekend aanwezig in hun gezin. Andere jongeren moeten alles zelf uitzoeken. Dat verschil zegt niet noodzakelijk iets over talent of inzet. Het gaat ook over toegang tot informatie, contacten en rolmodellen.

Brussel heeft hogescholen, universiteiten, professionals, ondernemers, zorginstellingen, culturele organisaties en verenigingen. De VGC kan helpen om het Nederlandstalige netwerk dichter bij jongeren te brengen. Daarom stel ik voor te onderzoeken of een Brusselse mentorbank mogelijk is. Zo'n mentorbank is heel interessant. Jongeren worden er vrijwillig gekoppeld aan zorgvuldig geselecteerde en opgeleide studenten, professionals en andere rolmodellen. Niet als vervanging voor leerkrachten, leerlingenbegeleiders of welzijnswerkers, maar als extra brug naar studie, stage en persoonlijke ontwikkeling.

Ook financiële geletterdheid, initiatief leren nemen, samenwerken en een project leren uitwerken kunnen daarin een plaats krijgen. Via brede scholen, jeugdwerk, gemeenschapscentra en buitenschoolse activiteiten kan de VGC dergelijke proefprojecten ondersteunen.

Jongeren kunnen via het aangekondigde burgerbudget ideeën indienen. Waarom zouden we hen dan niet ook begeleiden om die ideeën daadwerkelijk te realiseren? Dat is geen apart economisch verhaal. Het gaat over emancipatie: jongeren toegang geven tot kennis, vaardigheden en netwerken die niet elk gezin vanzelfsprekend kan meegeven.

Mijn vijfde punt gaat over een toegankelijke stad voor alle generaties. Collega's, mijn tussenkomst legt bewust de nadruk op kinderen, jongeren en gezinnen. Maar de aandacht voor toegankelijkheid mag niet stoppen wanneer iemand volwassen wordt. Ook een student zonder steunnetwerk, een alleenstaande volwassene die moeilijk de weg naar hulp vindt en een oudere die vereenzaamt – en die zijn er veel – moeten aansluiting kunnen vinden bij het Nederlandstalige aanbod in Brussel. Ik verwacht dat het College bij de uitwerking van zijn welzijns-, cultuur- en gemeenschapsbeleid ook hun bereik zichtbaar maakt.

Daarbij gaat het om toegankelijke activiteiten, ontmoeting, ondersteuning en gerichte doorverwijzing wanneer meer hulp nodig is. Een sterke stad voor kinderen moet samengaan met kansen voor jongeren om een toekomst op te bouwen en mogelijkheden voor ouderen om te blijven deelnemen aan ons mooie Brussel.

Mijn zesde punt: ambitie moet ook controleerbaar worden. Collega's, in deze beleidsverklaring komen vaak woorden terug zoals: versterken, uitbreiden, ondersteunen en onderzoeken. Maar ambitie wordt pas controleerbaar wanneer we weten wie verantwoordelijk is, welke middelen worden ingezet, welke doelgroepen men wil bereiken en wanneer resultaten worden verwacht.

Dit College kondigt zelf aan dat het nieuwe Meerjarenplan deze beleidsverklaring zal vertalen in concrete acties en budgetten. Daarom verwacht ik dat we daarin systematisch kunnen terugvinden in welk budget wordt voorzien, wie instaat voor de uitvoering, tegen wanneer de

actie gerealiseerd moet worden, welke *roadmap* er is op korte termijn, bijvoorbeeld voor één jaar, voor welke doelgroep de actie bedoeld is en hoe het resultaat wordt opgevolgd.

Daarbij wil ik een duidelijk onderscheid tussen wat we organiseren en wat het oplevert. Die oplevering is zeer belangrijk. Het aantal activiteiten, coaches of projecten vertelt ons welke inspanningen worden geleverd. Dat is een goede stap. Het vertelt nog niet of gezinnen gemakkelijker opvang vinden, kinderen daadwerkelijk kunnen deelnemen en jongeren de begeleiding krijgen die ze nodig hebben.

Ik vraag daarom dat het College bij de volgende beleidsverklaring rapporteert welke concrete verbeteringen na één werkjaar zijn bereikt en waar bijsturing nodig blijft. Cijfers zijn geen doel op zich. Ze zijn nodig om te kunnen beoordelen of een politieke belofte ook daadwerkelijk iets verandert voor onze Brusselaars, want daar doen we het voor.

Daarom leg ik het College zes concrete vragen voor. Hoe zal het College de bijzondere aandacht voor alleenstaande ouders uit het bestuursakkoord omzetten in concrete maatregelen binnen het Meerjarenplan en het BOA-beleid, onder meer wat flexibele en occasionele opvang betreft?

Ten tweede, welke specifieke ondersteuning biedt of plant het Onderwijscentrum Brussel voor de herkenning en begeleiding van cognitief sterk functionerende leerlingen, rekening houdend met de Brusselse context van meertaligheid en sociaaleconomische diversiteit?

Ten derde, hoe zal het College aantonen dat de toegankelijkheidsvoorwaarden en de inzet van inclusiecoaches leiden tot meer daadwerkelijke deelname van kinderen met verhoogde zorgnoden aan speelplein- en vakantiewerkingen?

Ten vierde, hoe ondersteunt het College, binnen zijn rol in de onderwijsondersteuning, schoolteams bij het creëren van een veilige en inclusieve leeromgeving, met bijzondere aandacht voor de aanpak van pesten?

Ten vijfde, is het College bereid om via brede scholen, jeugdwerk en gemeenschapscentra proefprojecten rond mentorschap, financiële geletterdheid en sociaal initiatief te ondersteunen?

Ten zesde, wil het College de belangrijkste acties in het Meerjarenplan verbinden aan een budget, een verantwoordelijke en een uitvoeringstermijn en bij de volgende beleidsverklaring rapporteren welke meetbare verbeteringen ze hebben opgeleverd voor de mensen die vandaag onvoldoende worden bereikt?

Collega's, mijn kritiek is niet dat het College niets doet. Mijn kritiek is evenmin dat deze beleidsverklaring niets doet. Mijn kritiek is dat onvoldoende duidelijk wordt wie vandaag nog buiten bereik blijft. Wie werkelijk iedereen wil bereiken, moet eerst zichtbaar maken wie vandaag onvoldoende wordt gezien.

Gelijke kansen betekenen niet dat elk kind exact dezelfde noden heeft. Ze betekenen dat elk kind krijgt wat nodig is: ondersteuning wanneer het kwetsbaar is, toegankelijkheid wanneer uitsluiting dreigt en uitdaging wanneer het meer aankan. Geen enkel kind mag te weinig ondersteuning krijgen omdat het te kwetsbaar is. Evenmin mag een kind worden vergeten omdat het te sterk lijkt.

We zullen het College beoordelen op de middelen die het inzet, de uitvoering die het waarmaakt en vooral de resultaten die de Brusselaars ervaren. De vraag die bij de volgende beleidsverklaring op tafel zou moeten liggen, is eenvoudig: voor wie is er dankzij dit beleid werkelijk iets veranderd?

De voorzitter: De klok werkt niet, maar we houden de tijd wel bij. Mevrouw Najima El Arbaoui zat goed binnen de timing, dus ik vermoed dat de anderen dat ook zullen doen.

De heer Stijn Bex (Groen): Dank u wel, mevrouw de collegevoorzitter, en uiteraard bij uitbreiding alle collegeleden, voor deze beleidsverklaring. Het is een beleidsverklaring die onvermijdelijk in het verlengde ligt van de beleidsverklaring die we hier in het voorjaar hebben gehad. Dat is nog niet zo lang geleden.

Het is een ambitieuze beleidsverklaring, met als titel *Brussel, dat is zoveel meer*, waarin heel duidelijk naar voren komt dat het College het sterke Nederlandstalige netwerk in Brussel absoluut verder wil ondersteunen en uitbouwen. Naar aanleiding van de vorige beleidsverklaring hebben we al een debat gevoerd over de grote lijnen van het beleid voor de volgende jaren.

Mijn fractie kijkt dus vooral uit naar de bespreking van het financiële Meerjarenplan. Zoals collega Najima El Arbaoui terecht opmerkte moeten we concrete plannen en cijfers hebben om te zien hoe de doelstellingen effectief zullen worden bereikt. Dat zal pas binnen enkele maanden mogelijk zijn. Het Reglement van Orde schrijft voor dat we in september opnieuw een debat over de beleidsverklaring kunnen houden, maar dat is toch een anomalie? Voor de cyclus van de beleidsverklaringen volgen we de logica van het Brussels en het Vlaams Parlement, terwijl we voor het begrotingswerk eerder gealigneerd zijn met de cyclus van de lokale besturen. Dit debat over de beleidsverklaring is wel een goede zaak om de belangrijkste aandachtspunten mee te geven aan de collegeleden, zodat zij daarmee rekening kunnen houden bij het bespreken van de cijfers.

Ik zal me beperken tot enkele punten die me opvielen sinds het debat dat we in het voorjaar voerden. We moeten dan wel even stilstaan bij de enorm hete zomer en de implicaties daarvan voor de vele Brusselaars die niet de middelen hadden om “met een pintje aan het zwembad te gaan liggen”, zoals een minister van de N-VA het uitdrukte. Die Brusselaars hebben elke dag afgezien van de hittegolf. We wisten natuurlijk al langer dat dit een fenomeen is dat wordt versterkt en dat steeds harder zal toeslaan. Deze zomer moet toch voor iedereen die nog niet was overtuigd een *wake-upcall* zijn? We moeten er echt voor zorgen dat we de stad hittebestendig maken. De VGC heeft daarvoor niet alle hefboomen in handen, want veel bevoegdheden zitten bij het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, de GGC en de lokale besturen. We kunnen echter wel bekijken waar de VGC een rol kan opnemen. Deze zomer hadden we honderden extra overlijdens ten gevolge van de hittegolven. De urgentie van de klimaatcrisis vereist doortastende maatregelen. Welke rol ziet het College voor de VGC in het hittebestendig maken van de stad? Er zijn maatregelen nodig in de kinderopvang, aan scholen, in gemeenschapscentra en in VGC-gebouwen. Worden er koele locaties opengesteld? Zijn er plannen om te ontharden en te vergroenen? Ik hoop dat daar meer aandacht voor zal zijn.

Vandaag lazen we in de pers dat het lerarentekort in Vlaanderen iets minder prangend zou zijn geworden. Om onze ambities in Brussel en in het bredere Nederlandstalige netwerk te kunnen realiseren, hebben we veel mensen nodig. De voorbije jaren kampten verschillende

organisaties met personeelstekort, zowel in de jeugdhulp, de kinderopvang, het onderwijs als de bredere sociale sector. Hiervoor wil ik de aandacht van het College vragen. Welke initiatieven worden verder gepland om dit personeelstekort aan te pakken? Hoe zorgen we ervoor dat jonge Brusselaars naar deze jobs worden toegeleid? Hoe willen we zijinstromers ondersteunen die kiezen voor een carrière in de Nederlandstalige sector in Brussel?

Een derde bezorgdheid betreft het toenemend geweld ten aanzien van lgbtqi+-personen. Volgens ILGA-Europe stijgt zowel het fysieke als verbale geweld. Amper 14% van de slachtoffers stapt naar de politie. De algemene tolerantie ten aanzien van lgbtqi+-personen neemt af, vooral bij jongeren. Na de aanval op 3 *Pride*-artiesten, die na hun optreden op straat werden aangevallen, heeft het Brussels Hoofdstedelijk Parlement in juli 2026 een resolutie goedgekeurd voor een centraal en laagdrempelig meldpunt en een gezondheidscentrum waar personen uit de regenbooggemeenschap terecht kunnen. Het is zeer belangrijk dat binnen de VGC wordt bekeken hoe we daarvoor mee verantwoordelijkheid kunnen opnemen. Een stad waarin iedereen zich thuis voelt is er een waarin racisme, grensoverschrijdend gedrag en discriminatie geen plaats hebben. Ik denk dat we dat standpunt, zeker omdat de collega van het Vlaams Belang vandaag verontschuldigd is, allemaal kunnen delen. Op welke manier draagt de VGC bij aan het voorkomen en bestrijden van grensoverschrijdend gedrag en discriminatie?

In het algemeen kijkt onze fractie uit naar het concretiseren van de beleidsplannen in een Meerjarenplan. We weten dat de budgettaire context moeilijk is, maar het College is zeker in staat om de juiste keuzes te maken.

De heer Mathias Vanden Borre (N-VA): Voor ons ligt de Beleidsverklaring 2026-2027. Wanneer we deze tekst aandachtig doornemen, kunnen we ons niet van de indruk ontdoen dat we hier te maken hebben met een herhaling van het bestuursakkoord dat ons in maart 2026 werd voorgelegd. Dat is logisch, maar we tasten vandaag op financieel vlak nog steeds in het duister.

Het College belooft ons een nieuw Meerjarenplan dit najaar, maar vandaag krijgen we opnieuw beloftes zonder cijfers. Er was geen aanpassing van het lopende Meerjarenplan. Het “nieuwe College” is eigenlijk het verderzetten van het voorgaande. Dezelfde partijen, dezelfde gezichten. Alleen cd&v bengelt er nu in een onduidelijke rol aan. Dit geeft dan ook weinig nieuws qua beleidsvoornemens of budgettaire onderbouwing. Er werd tot op heden geen nieuw beleid gevoerd. Er rest het College nog een halve legislatuur, dus ongeveer 2,5 jaar, om een eigen beleid te voeren. Ik vraag me af of ik hierover verheugd of ontsteld moet zijn?

Er is veel meer aandacht voor het Nederlands dan in het verleden. Dat is goed. Ik stel tegelijkertijd vast dat er met geen woord wordt gerept over het ToTaalplan Nederlands. Waarom wordt de uitgestoken hand om samen te werken genegeerd? Wie denkt dat de VGC het op zijn eentje kan redden in Brussel, die dwaalt. Het is helaas een signaal dat vaker en luider weerklinkt bij bepaalde collegeleden. Er wordt afstand genomen van Vlaanderen uit politieke berekening en profilering. Men zet zich af van de Vlaamse Gemeenschap in plaats van de samenwerking aan te gaan.

Laat ons de inhoud van de verschillende hoofdstukken ontleden, te beginnen bij het onderwijs. De voorbije jaren heeft de N-VA herhaaldelijk scherpe kritiek geuit op het College. Onder beleid van het vorige bevoegde collegelid werden via het Onderwijscentrum

Brussel meertaligheid en de thuistaal gepromoot ten koste van het Nederlands. In deze beleidsverklaring lezen we een andere toon, en dat juichen we principieel toe. Er staat dat een sterke beheersing van het Nederlands een noodzakelijke voorwaarde is voor alle successen op school. Dat sluit aan bij het Vlaamse regeerakkoord: Nederlands, Nederlands, Nederlands, zowel in als buiten de klas. Nu meer dan ooit. Als de dalende PISA-resultaten ons iets aantonen, dan wel het belang van het Nederlands.

Collega's, woorden op papier zijn één zaak, de praktijk is natuurlijk nog een andere. Wat zal het Onderwijscentrum Brussel anders doen dan vroeger om alle kinderen uit het Nederlandstalig onderwijs een brede taalbasis Nederlands te laten verwerven, scholen te laten werken via een kennisrijk curriculum en leerkrachten effectieve didactiek te laten toepassen? Hoe zal het OCB binnen 'Ieder kind taalheld' de volgende acties ondersteunen: de effectieve organisatie van zomerscholen door de VGC, door de Brusselse gemeenten of anderen in de zomer van 2027; de goede inzet van extra middelen en uren die de basisscholen ontvangen om het Nederlands bij de leerlingen die er nood aan hebben te versterken, namelijk drie uur *preteaching* voor kleuters en drie uur remediëring in de lagere school?

Wordt er ingezet op wetenschappelijk onderbouwd, contextrijk leermateriaal Nederlands dat werkt en waarmee leerkrachten vlot aan de slag kunnen? Zal het OCB scholen voortaan ook proactief benaderen en ondersteunen bij de implementatie van de beleidsmaatregelen? Hoe gaat het die koerswijziging concreet waarmaken?

Wat het lerarentekort betreft spreekt u over een stabiliserende trend, maar wat zijn de feitelijke cijfers? Hoeveel vacatures staan er open? Hoeveel zijinstromers zijn er geactiveerd en behouden?

Wat zijn de resultaten van de laatste evaluatie betreffende de maatregelen in de beleidsverklaring? Ik heb het over de terugbetaling van studiekosten, bijkomende opleidingstijd, Leerkracht BXL, aanvangsbegeleiding via het OCB, infobeurzen en persoonlijke opvolging van zijinstromers *Teach for Brussels*. Kunt u dat toelichten?

Er komen nieuwe innovatieve projecten, zoals *AI-tutoring* dat leerkrachten tijd zou moeten teruggeven voor hun kerntaken zonder hun professionele autonomie te ondergraven. Dat staat alleszins zo in de tekst. Kunt u dat toelichten? Kunt u daarbij duiding geven?

U was gisteren ook aanwezig bij de opening van het academiejaar van de VUB. Daar werd ook naar verwezen. Kunt u toelichten hoe dat project verder zal vormgegeven worden en wie welke rol daarin opneemt en over welke scholen het gaat? Hoe is de behoefte aan crisishulp door het OCB de voorbije jaren geëvolueerd?

Wat betreft de randvoorwaarden om te leren staat in de beleidsverklaring: "*We streven naar een structurele verankering in de tussenkomst in schoolkosten en gezonde voeding.*" Wat verstaat u onder die structurele verankering? Hoeveel middelen worden vrijgemaakt om tussen te komen in enerzijds die schoolkosten en anderzijds gezonde voeding? Hoeveel kinderen worden met die maatregelen bereikt? Wat is de doelstelling? Hoe breed wilt u gaan?

Over de naschoolse studie en huiswerkbegeleiding staat er: "*We versterken en verbreden de zomerscholen van het OCB en bouwen verder aan een educatief aanbod op zaterdag.*" Wie zal die studie- en huiswerkbegeleiding aanbieden? Heeft elk kind dat hier nood aan heeft er

toegang toe? Hoe zal dat verder evolueren? Wat wordt het educatieve aanbod op zaterdag? Wie is de doelgroep? Hoe zal dat georganiseerd worden?

Wat betreft plaats om te leren, ook de capaciteit en infrastructuur, is het toenemend tekort aan plaats in het secundair onderwijs geen verrassing. Het is een gevolg van de investeringen van de afgelopen jaren in het lager onderwijs. In de beleidsverklaring staat dat de prioriteit van de VGC is om het basisonderwijs stabiel te houden en vooral het secundair aanbod te laten meegroeien. Kunt u een laatste stand van zaken geven van het aantal kinderen dat nog een middelbare school zoekt met een onderscheid tussen A- en B-stroom en tussen ook het gewoon en het buitengewoon onderwijs? Bij hoeveel scholen is de voorrangsgroep voor Nederlandstaligen vandaag volledig opgevuld? Kunt u een overzicht geven aan de lopende en de geplande projecten om de capaciteit in het Nederlandstalig secundair onderwijs in Brussel uit te breiden?

Wat betreft de buitenschoolse opvang, kinderopvang en jeugd is er een groot verschil tussen de aankondigingen en de werkelijkheid. Want vanaf september 2026 neemt de VGC de regie over van het Buitenschoolse Opvang en Activiteiten (BOA)-beleid en ontvangt daarvoor jaarlijks meer dan 11 miljoen euro van Vlaanderen. Maar waar is de langetermijnvisie? Buitenschoolse opvang is de plek bij uitstek om anderstalige kinderen spelenderwijs Nederlands te laten leren. En toch staat in de hele paragraaf over BOA in deze beleidsverklaring het woord Nederlands niet één keer. Dat is toch verontrustend. Welke kwaliteitseisen stelt de VGC aan de Nederlandskundigheid van BOA-begeleiders? Hoe zal die lat omhoog worden geduwd? Dat is een fundamentele vraag. Hoe zijn de BOOST-middelen benut en wat luidt de evaluatie daarvan?

Wat betreft de capaciteit in de baby- en peuteropvang is de vraag welke extra opvangplaatsen met inkomenstarief het afgelopen jaar en jaren effectief zijn gerealiseerd. Voor Jeugd is het uiteraard positief dat er aandacht is voor het verhogen van het vakantieaanbod, het wegwerken van drempels voor kinderen met een beperking. Maar wanneer we kijken naar het verenigingsleven in Brussel op het terrein, stellen we vast dat gemeenten zoals Elsene, Sint-Joost-ten-Node, Oudergem en Watermaal-Bosvoorde geen enkele Nederlandstalige jeugdbeweging hebben. De reactie mag dus niet enkel bestaan uit ad-hoc-projectoproepen voor oudejaarsavond, waarvan ik me afvraag of de Brusselse jeugd daarop zit te wachten, maar de VGC moet kiezen voor een structureel investeringsplan in duurzame jeugdinfrastructuur en actieve ondersteuning voor een Nederlandstalige jeugdwerking in elke Brusselse gemeente. Dat moet absoluut worden opgenomen met de Nederlandstalige of de Vlaamse schepenen.

Wat het Nederlands, cultuur en de gemeenschapscentra betreft, hoofdstukken drie en vier, is het uiteraard een goede zaak dat die obsessie met meertaligheid in deze beleidsverklaring is afgezwakt en dat de focus dus meer ligt op de versterking van het Nederlands. Toch wil ik een aantal pijnpunten benoemen. Hoe sluit de VGC haar taalbeleid aan op het Vlaamse ToTaalplan Nederlands Brussel? Ik denk dat daar echt een synergie en echte samenwerking mogelijk is, dat zaken echt elkaar kunnen versterken. Waarom gaat het College daar niet op in? Plant het dat alsnog te doen?

Hoe stimuleert en ondersteunt de VGC ouders die voor Nederlandstalig onderwijs en opvang kiezen, zodat kinderen ook buiten de school voldoende Nederlands horen, oefenen en gebruiken? Hoe komt ze tot een geïntegreerde visie op BOA en op Brede School, met

duidelijke taalvoorwaarden? Welke eisen worden daarbij gesteld aan de kennis van het Nederlands bij de begeleiders en de taalstimulering binnen het aanbod?

Ook de voorbeeldfunctie van de overheid blijft onzichtbaar. Er staat niets in over Nederlandstalige dienstverlening in de 19 gemeenten en in de 19 OCMW's. Met geen woord wordt er gesproken over het garanderen van de wettelijk verplichte Nederlandstalige dienstverlening in de gemeenten en OCMW's. Nochtans waren er in het verleden plannen over het opleiden van het OCMW-personeel. Kunt u de stand van zaken daarvan toelichten? Het niet-naleven van taalwetgeving mag niet bedekt worden met de mantel der liefde, maar moet worden aangepakt.

Wat betreft de gemeenschapscentra, het hart van ons Nederlandstalig netwerk, lezen we in de beleidsverklaring dat ze zich moeten bezighouden met het in kaart brengen van schaduwplekken en hittegolven in de stad om klimaatverandering op te vangen. Dat is duidelijk een groene trofee. Ik nodig de collega's uit om eens te gaan kijken naar het Robert Schumanplein, het Koningsplein, het De Brouckèreplein en het Beursplein.

Ik denk dat er weinig studiewerk nodig is in Brussel om die pijnpunten te zien en te benoemen. Dat is het resultaat van het beleid van de afgelopen legislaturen. Er wordt veel gepalaverd en er worden mooie woorden verkocht, maar die blijven vaak zonder inhoud. Brussel doet het op het vlak van klimaatadaptatie bijzonder slecht. De VGC gaat dat natuurlijk in haar eentje niet oplossen. Collega's, dat is eigenlijk geen taak voor de gemeenschapscentra. Schoenmaker, blijf bij uw leest. Laat de gemeenschapscentra zich focussen op cultuur, op ontmoeting en op de versterking van het Nederlands.

Hoe staat het met de renovatiewerken van de gemeenschapscentra? Hoe staat het met de plannen van het College voor de komende jaren? Kunt u dat toelichten?

Wat de cultuurinvesteringen betreft weten en zien we dat Vlaanderen massaal investeert in Brussel. Denk aan de restauratie van het Amerikaans Theater, van de Ancienne Belgique die toch wel een aanzienlijke uitbreiding heeft gekend en van het Kaaitheater. Waar blijft het antwoord van de VGC om die culturele band met Vlaanderen te versterken?

Ik kom bij zorg, gezondheid en sport. De heer Pascal Smet wordt geagiteerd. Dat is vaak een goed teken. (*Gelach*) Ik laat het aan het College over om daar straks op te antwoorden.

We blijven in 2026 en 2027 bouwen aan een sterke, toegankelijke en toekomstgerichte infrastructuur op het vlak van zorg. Er worden investeringsprojecten afgerond en er wordt ruimte gemaakt voor nieuwe initiatieven. Kan u toelichten over welke projecten dit concreet gaat?

Het College kondigt aan te willen onderzoeken hoe het Nederlandstalige drugshulpverlening kan opzetten. Akkoord, de drugsproblematiek in Brussel is een catastrofe, acuut en ontstellend.

Mevrouw Celia Groothedde (Groen): De Sleutel is al gesloten in 2014.

De heer Mathias Vanden Borre (N-VA): Ik stel mij fundamenteel de vraag: is het de taak van een kleine gemeenschapscommissie om zelf drugshulpverlening te gaan inrichten? Die

vraag stel ik mij al zes of zeven jaar, zolang ik parlements lid ben. Ik heb er eigenlijk nog nooit een duidelijk antwoord op gekregen.

Wat met het Nederlandstalige aanbod van de GGC? Wat met Transit? Deze organisatie krijgt miljoenen van de gemeenten, het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en de GGC en slaagt er dus niet in om een Nederlandstalige werking te ontwikkelen. Daar moet het gebeuren. Daar moet u het werk uitvoeren. Maar omdat het daar dus niet gebeurt, is het niet de oplossing om het VGC-beleid daaraan aan te passen. Dat leidt enkel tot een verdere versnippering van het beleid.

Dat is net een van de grootste pijnpunten van het drugsbeleid in Brussel. Het is een totale kakofonie en chaos. De VGC moet zich richten op preventie, via het CAW en via de scholen, en het beleid rond drugshulpverlening overlaten aan en afstemmen met de GGC.

Zorg in eigen taal is natuurlijk voor N-VA prioriteit nummer één. Dat vergt een doorgedreven bundeling van het aanbod, structurele financiering en geen versnipperde VGC-projectsubsidies. Bij de voorstelling van het bestuursakkoord stond er: *"Er wordt een nieuw, Brusselbreed model uitgewerkt om hulpvragen van jongeren zo concreet mogelijk te bundelen met de snelle doorverwijzingen en dienstverlening die verankerd wordt in scholen."* Kan u dit toelichten? Welke stappen zijn hierrond gezet?

De VGC voert vandaag, inzake welzijn en zorg, een beleid dat te vaak bestaat uit louter projectfinanciering, naast investeringssubsidies. Het resultaat is dat de reguliere werking van heel wat organisaties wel wordt ondersteund. Maar dat staat natuurlijk op gespannen voet met het projectmatige gegeven van die subsidies. Er is geen verankering van het beleid. Wat is de visie van het College hierop? Wanneer wordt dus een kader voorzien voor die structurele financiering? Bent u hierover in gesprek met het Vlaamse kabinet om een flankerend Vlaams beleid uit te kunnen voeren?

Op het vlak van sport zijn een aantal initiatieven positief. Er zijn natuurlijk al jarenlang vragende partijen voor het zwembad op de Abattoir-site. Dat is een project van de vorige legislatuur. Ik lees dat dit eindelijk zou worden gerealiseerd. Dat is een goede zaak. Kan u nogmaals kaderen, ook financieel, of alle afspraken door de verschillende betrokken partners worden gehonoreerd? De VGC doet hier immers een zeer aanzienlijke inspanning. Maar het is natuurlijk ook aan andere overheden of eventueel private partners om hierin bij te dragen.

Hoe gaat de VGC de administratieve lasten van sportclubs en vrijwilligers concreet verlichten? Hoe stimuleert u de Vlaamse sportfederaties om hun werking naar Brussel uit te breiden?

Ik kom bij het laatste hoofdstuk. Het subsidieregister is lang aangekondigd. Het is een goede zaak dat het College dat vormgeeft zodat we dat verder kunnen bestuderen.

Een zaak die we hier wel missen, is de inburgering. De inburgeringsdienst Bon vraagt al jaren meer toeleiding vanuit het Nederlandstalige netwerk en de Brusselse gemeenten. Dit staat echter niet opgenomen in de beleidsverklaring. Kan u toelichten welke stappen hierrond worden gezet?

Ik sluit af. Deze beleidsverklaring bevat een accentverschuiving die we enerzijds aanmoedigen: de hernieuwde nadruk op het Nederlands, vooral in ons onderwijs, maar ook

breder. Maar er is natuurlijk een gebrek aan financiële onderbouwing en dan blijven die voornemens hangen bij goede bedoelingen. Het blijft dus wachten op het nieuwe Meerjarenplan om hier zicht op te krijgen.

We zullen dit debat zeker hernemen. Ik hoop dat het College in de tussentijd toch de vele vragen die ik heb gesteld kan beantwoorden, zodat we een stand van zaken krijgen van wat het College de afgelopen maanden heeft gedaan of tracht te doen.

De voorzitter: Ik herinner nog even aan de regels rond onderbrekingen. Er is een onderbrekingsrecht, maar dat wordt gevraagd aan de voorzitter. Dat geeft recht op één minuut spreektijd, tenzij de spreker aangeeft niet onderbroken te willen worden.

Mevrouw Imane Belguenani (Anders.): Bedankt voor de heldere toelichting. Ik zal het korter houden dan mijn collega van de N-VA. Het debat over de ambities van het College voerden we eigenlijk al in het voorjaar.

Ik kijk eigenlijk vooral uit naar het Strategisch Meerjarenplan, waarmee we meer in handen zullen hebben om het debat ten gronde te voeren op basis van de budgetten die worden toegewezen aan de verschillende bevoegdheidsdomeinen.

De beleidsverklaring die ons vandaag werd voorgelegd, strookt in grote lijnen met de ambities die jullie eerder in maart hebben toegelicht en waar ik volledig achter sta. Er zijn een paar zaken waar ik graag accenten op leg.

Eerst en vooral kinderen en jongeren. Zoals al werd gezegd, zal de regie inzake het BOA-decreet vanaf nu bij ons liggen. Het aanbod is deze zomer al uitgebreid. Hoe zorgen we voor een goede transitie en op welk type activiteiten ligt de focus?

Collega's vragen om cijfers, cijfers, cijfers. We hebben die cijfers. Als ik mijn collega van de N-VA hoor, dan lijkt het alsof de VGC de voorbije dertig jaar niets heeft gedaan. Men hoeft nochtans maar te kijken naar de resultaten en de studies van de BRIO-taalbarometer om vast te stellen dat het aantal mensen in Brussel dat Nederlands spreekt, stijgt. Dat zijn ook mensen die deel uitmaken van ons Nederlandstalige netwerk. Voor u misschien niet, maar Franstalige ouders en kinderen met Nederlandstalig onderwijs maken ook deel uit van ons netwerk. We moeten ze omarmen en volop steunen.

Voorts heb ik een vraag over de Brede Schoolwerking. De collegevoorzitter weet dat ik daar regelmatig op terugkom. Hoe zal het aanbod in de komende drie jaar versterkt worden? Hoe zorgen we voor een gevarieerd aanbod dat is afgestemd op de noden? Daar ligt immers een link met sport en cultuur. Het zorgt voor een grotere leefwereld van veel Brusselse kinderen die in kansarme omstandigheden moeten opgroeien. Het is cruciaal om daarop te blijven inzetten. Ik juich toe dat er nieuwe stappen zijn gezet voor het openluchtwembad. Het is een goede zaak. Het bevindt zich in een dichtbevolkte buurt waar er veel nood aan is. Ik ben benieuwd hoe het traject er verder uit zal zien.

Nog een paar elementen. Het voordeel van spreken na de collega van de N-VA is natuurlijk dat ik hem direct een repliek kan geven over de onwaarheden die hij vertelt. Ik heb daarnet al een element aangehaald, maar ik zal er verschillende aanhalen.

Ik heb van de collega van Team Fouad Ahidar opmerkingen gehoord over cijfers en dat we veel meer mensen moeten bereiken. Ik vind ook dat we cijfers nodig hebben en ons beleid eraan moeten aanpassen. Bereiken we de mensen die we willen bereiken? Bereiken we genoeg mensen? Ik ben het volledig eens met al die doelstellingen. We moeten kritisch blijven. Maar, collega's, we beschikken over die cijfers!

In september kregen 9 Brusselse scholen extra ondersteuning. We hebben net – voor zij die het niet weten – een campus geopend in de Pleinlaan, waar op termijn 1.500 leerlingen les kunnen volgen en waar een gemeenschapscentrum komt. Die campus is het eerste Brusselse reconversietraject van kantoor naar school. Dat is een grote stap; het is wat wij doen – het College, de VGC – voor het Nederlandstalig netwerk in Brussel.

Wat wij ook doen, is 2.585 kinderen uit kwetsbare socio-economische contexten gezonde voeding geven. Eten op school is belangrijk. Leerlingen hebben een maaltijd nodig om goed te kunnen leren. Dat is wat wij doen voor die leerlingen, voor het netwerk.

Wat wij ook doen, is 216.000 euro uittrekken voor taalondersteuning voor Brusselse studenten. Dat is wat wij doen voor het netwerk. Ik kan nog verdergaan, maar ik neem aan dat de cijfers tijdens de begrotingsgesprekken en straks door het College nog meer toegelicht zullen worden.

En, collega Vanden Borre, als u over de cijfers zegt dat alles “onduidelijk” of “vaag” is... Wel, er is geen enkele partij die méér op Brussel heeft bespaard dan uw partij. Nog voor de besparingsronde heeft uw partij vorig jaar 20 miljoen euro op Brussel bespaard: 3,6 miljoen euro op de kinderopvang, 1,5 miljoen euro op de naschoolse kinderopvang. Ik hoor uw discours over de kinderopvang, maar u bespaart er zelf op! De keuze om 10 miljoen euro te besparen op Brusselse universiteiten komt van uw partij! Dan heb ik het nog niet eens over de 50 miljoen euro van Beliris, waar uw partij ook een streep door zet, of over het asielbeleid van uw minister. Dit is wat uw partij doet voor Brussel: besparen. (*Applaus van enkele raadsleden*)

De voorzitter: Collega Mathias Vanden Borre doet een beroep op zijn interruptierecht. Ik zou hem die mogelijkheid willen geven. Mijnheer Vanden Borre, u heeft één minuut.

Mevrouw Imane Belguenani (Anders.): En ik kan kiezen om die minuut niet te geven. (Gelach)

Ik heb nog één minuut. Ik zou graag mijn punt willen maken.

De voorzitter: U kunt zeggen dat u niet onderbroken wilt worden.

Mevrouw Imane Belguenani (Anders.): Ik wil niet onderbroken worden. (*Applaus van enkele raadsleden*)

De voorzitter: Collega Vanden Borre kan natuurlijk straks...

Mevrouw Imane Belguenani (Anders.): Let me finish. Ik wil nog een punt maken over het lerarentekort, want daarover heb ik u ook horen praten. “Wat gaat het College doen voor het lerarentekort?”, bla, bla. Ik heb gehoord van uw partij dat uw minister, Vlaams minister Zuhair Demir, juist niets wil doen aan het lerarentekort. Zij heeft een twee- of drietal weken geleden

gezegd dat de Brusselpremie er niet komt. Maar als minister is het gemakkelijk om te zeggen wat we niet gaan doen. Wel, dat Vlaams minister Zuhail Demir eens komt uitleggen wat ze wél zal doen! Ik kijk uit naar haar komst naar de Raad, zodat ze kan zeggen wat ze voor Brussel gaat doen. De Vlaamse ministers Caroline Gennez en Cielte Van Achter zijn hun plannen al komen toelichten. Ik ben benieuwd naar wat Vlaams minister Zuhail Demir zal doen voor het Nederlandstalig onderwijs in Brussel, want tot vandaag hebben we gehoord dat ze niet veel zal doen.

De voorzitter: De heer Mathias Vanden Borre krijgt 1 minuut voor zijn interruptierecht.

De heer Mathias Vanden Borre (N-VA): Heel kort en rustig, collega's. Blijven ademen. Ik krijg het verwijt onwaarheden te verkopen, alsof ik gezegd zou hebben dat het College en de voorgaande Colleges niets gedaan zouden hebben voor Brussel. Dat heb ik nooit gezegd. Dat heeft mijn partij nooit beweerd. U kunt al mijn voorgaande tussenkomsten daarover nalezen, collega. U kunt dat doen, want ik heb dat nooit gezegd. Ik heb vaak zelfs de lofzang gezongen van de werking van de Vlaamse Gemeenschap in Brussel. Ik heb gezegd dat het één van de weinige overheden is die nog functioneert in Brussel.

Wat de besparingen betreft, zullen we zien hoe het College en het Gewest zelf zullen besparen. U moet niet doen alsof andere overheden in dit land niet hoeven te besparen. Als u dat beweert, maakt u de mensen gewoon blaasjes wijs. Netto, onder de streep, heeft de Vlaamse regering namelijk geld bijgegeven aan Brussel. U moet een eerlijke rekensom maken. Als u de besparingen vermeldt, moet u ook zeggen wat er is bijgekomen aan middelen voor Brussel. Laten we het debat eerlijk blijven voeren. (*Opmerkingen van mevrouw Imane Belguenani*)

Het zal niet makkelijk zijn. Niemand beweert dat het makkelijk is. De Vlaamse regering en de federale regering zeggen niet dat het makkelijk is, dus u moet ook niet komen beweren dat het allemaal zo makkelijk is.

De heer Ilyas Mouani (Vooruit.brussels): Deze beleidsverklaring vertrekt vanuit een duidelijke ambitie: een Brussel waar kinderen en jongeren kansen krijgen, een Brussel waar het Nederlandstalige netwerk een sterke partner is voor Brusselaars. Die ambitie onderschrijven wij als Vooruit.brussels. Wij willen blijven werken aan een solidair, betaalbaar en leefbaar Brussel, een Brussel dat goed bestuurd wordt. De beleidsverklaring bevat daarvoor heel wat goede aanzetten. Ik wil vandaag 3 accenten leggen.

Ten eerste, de kracht van het Nederlandstalige netwerk. De VGC kan haar ambities alleen waarmaken dankzij de vele organisaties, professionals en vrijwilligers op het terrein. Ik ervaar dat elke keer tijdens mijn werkbezoeken. Zij voeren het beleid elke dag uit. Zij maken het beleid zichtbaar voor Brusselaars. Het N-netwerk is dus een essentiële partner. De beleidsverklaring noemt het N-netwerk terecht een betrouwbare en flexibele partner. Dat is goed, maar partnerschap betekent ook: organisaties voldoende financiële ademruimte geven.

Daarom wil ik aandacht vragen voor hun vraag naar een recurrente verhoging van de werkingssubsidies. Organisaties worden geconfronteerd met stijgende kosten. Personeel wordt duurder, energie wordt duurder en de algemene werkingskosten stijgen. Tegelijk verwachten we dat deze organisaties kwaliteitsvol werk blijven leveren. Dat kan alleen als de middelen voldoende meegroeien. Mijn vraag aan het College is dan ook duidelijk: wat zijn de

plannen hierrond? Nemen jullie deze vraag mee in het Meerjarenplan 2027-2030? Immers, investeren in het N-netwerk is investeren in ons eigen beleid.

Ten tweede, gelijke kansen voor elk kind en elke jongere. Brussel is een jonge stad. Investeren in jongeren is investeren in de toekomst van onze stad. Maar gelijke kansen ontstaan niet vanzelf. De omstandigheden waarin kinderen opgroeien en leren maken een groot verschil. Daarom vind ik dat het goed is dat deze beleidsverklaring verder kijkt dan de lessen alleen. Ook de randvoorwaarden tellen. Schoolkosten, gezonde voeding, huiswerkbegeleiding, studieruimten, educatieve activiteiten zijn geen bijzaken. Ze maken echt het verschil in het leven van kinderen.

Gezonde schoolmaaltijden zijn daar een goed voorbeeld van. Een kind dat honger heeft, kan moeilijk leren. Als we tussenkomen in schoolkosten, zorgen we ervoor dat de financiële situatie van ouders minder bepaalt welke kansen hun kinderen krijgen.

Ook de buitenschoolse opvang en activiteiten zijn belangrijk. Vanaf september neemt de VGC de regie van het beleid inzake buitenschoolse opvang en activiteiten over. Dat biedt kansen om de opvang, vrije tijd, sport, cultuur en leren beter met elkaar te verbinden. Ook de Brede School past daarin. Scholen kunnen dit niet alleen. We hebben sterke partners nodig uit het jeugdwerk, welzijn, sport en cultuur. De beleidsverklaring wil de Brede School verder verduurzamen. Dat is positief. Mijn vraag is: hoe gaan we die samenwerking concreet organiseren? Hoe zorgen we ervoor dat deze sterke partners (sport, cultuur en jeugd) versterkt worden binnen het BOA-beleid? En hoe verhoudt de brede school zich tot de uitrol van BOA? Uiteindelijk telt namelijk maar één ding: dat elk kind de ondersteuning krijgt die het nodig heeft.

Ten derde, jongeren. Niet alleen vóór jongeren, maar mét jongeren. Ik vind het positief dat de beleidsverklaring inzet op een sterke en diverse VGC-jeugdraad. Als oud-voorzitter weet ik hoe belangrijk het is dat jongeren zelf hun stem kunnen laten horen. Jongeren mogen niet alleen het onderwerp zijn van het beleid. Ze moeten mee bepalen welk beleid nodig is.

Dat geldt ook voor de oproep rond oudejaarsavond, een dossier dat mij na aan het hart ligt. Het geldt ook voor de burgerbudgetoproep. De beleidsverklaring zegt dat de jongeren daarbij een duidelijke stem krijgen. Mijn vraag is dus simpel: hoe gaat het College dat concreet maken? Ik pleit ervoor om de jeugdraad van begin af aan te betrekken, niet pas wanneer de plannen klaar zijn, maar wanneer de keuzes worden gemaakt. Geef jongeren inspraak, maar geef hen ook de informatie, de tijd en de ondersteuning om die inspraak waar te maken.

Ik rond af, collega's. Onze fractie zal voor deze beleidsverklaring stemmen. We zien belangrijke investeringen in onderwijs, welzijn en kinderopvang, in cultuur, jeugd en sport en in het Nederlandstalig netwerk. Dat is belangrijk. Tegelijk blijven wij waken over betaalbaarheid en toegankelijkheid, want een sterk Brussel is een Brussel waar kinderen kansen krijgen, waar jongeren hun stem kunnen laten horen en waar organisaties de middelen krijgen om hun werk goed te doen. Dat is voor ons goed bestuur. Ambitie tonen, keuzes maken, luisteren naar het terrein en zorgen dat de publieke middelen Brusselaars vooruithelpen. Vooruit.brussels blijft daarom strijden voor een solidair, betaalbaar en leefbaar Brussel, een Brussel dat goed bestuurd wordt, een Brussel waarin iedereen mee kan.

De heer Jan Busselen (PVDA): Mijnheer de voorzitter, u had in het begin gezegd dat het oppositie tegen meerderheid zou zijn. Ik wil iedereen gewoon geruststellen dat

Vooruit.brussels nu niet in de oppositie zit en de PVDA niet in de meerderheid... of teleurstellen, dat kan ook. (*Opmerkingen en gelach*)

Collega's, deze beleidsverklaring staat vol ambities die al een tijd meegaan, beleidsverklaring op beleidsverklaring, en met een ploeg die hetzelfde blijft. Zoals andere collega's uit de oppositie al zeiden, kan niemand tegen deze ambities zijn. We hebben hier geen discussie over de vraag of we wel of geen kindvriendelijke stad willen, wel of geen toegankelijk onderwijs, wel of geen toegankelijk sport- of culturaanbod. Daar hebben we het niet over.

De vraag die we ons vandaag zouden moeten stellen, is: zorgt uw beleid ervoor dat deze ambities worden waargemaakt? Als ik deze verklaring lees, en die van 2024, 2023, 2022 en 2021, dan kreeg ik telkens en krijg ik opnieuw de indruk dat de VGC haar doelstellingen – voor ieder kind een crèche, voor ieder kind een school, een stad waarin zorg, sport en cultuur voor iedereen toegankelijk zijn – aan het bereiken is. Maar in werkelijkheid, op het terrein en in de academische studies, zie ik vooral een stad waar de vraag sneller groeit dan de capaciteit, waar ouders inspringen in kinderdagverblijven, waar 1 kind op 4 met een lege brooddoos naar school gaat, waar leerlingen nog steeds geen school vinden en tussen de mazen van het net blijven glippen, waar personeelstekorten blijven bestaan en waar middenveldorganisaties steeds meer met minder moeten doen.

Laat mij beginnen bij de kinderopvang. De beleidsverklaring zegt: “We blijven voluit investeren in kwaliteitsvolle en toegankelijke Nederlandstalige kinderopvang. Er komen extra plaatsen, renovaties en nieuwe projecten.” Maar enkele dagen geleden nog brachten *Bruzz* en *Knack* een groot onderzoek naar buiten, waarin we konden lezen dat 34 van de 146 Nederlandstalige Brusselse crèches die sinds 2022 werden geïnspecteerd, een advies tot handhaving kregen. Dat is 23%. Als je dan ook de intussen gesloten crèches meetelt, gaat het om 58 voorzieningen.

Dit is niet alleen een probleem van capaciteit. Er is ook een probleem van kwaliteit en van personeel. Ik had gisteren nog een moeder aan de lijn die erin geslaagd was om een nieuwe Nederlandstalige crèche te vinden. Haar vorige crèche ging namelijk pas om 8.15u open, terwijl zij haar kinderen niet kon meenemen naar het werk om ze vervolgens na 8.15u af te zetten. Ze was dus op zoek naar een nieuwe crèche en heeft die gevonden: een Babilou-crèche, van die Franse multinational die probleemloos meer en meer marktaandeel inpalmt in Brussel en in Vlaanderen. De moeder kan haar kind nu wel vroeger afzetten, maar ziet regelmatig bij aankomst 1 kinderverzorgster voor 11, 12, 13 kinderen. 's Avonds ziet ze diezelfde verzorgster soms de crèche schoonmaken omdat er geen poetsvrouw is. Het is echt roeien met de riemen die er zijn.

Op school botsen we op diezelfde problemen rond kwaliteit en plaatsgebrek. U noemt onderwijskwaliteit terecht een prioriteit, maar tegelijkertijd schrijft u zelf dat er dit jaar 5.412 aanmeldingen waren voor amper 4.111 plaatsen. In april meldde *Bruzz* bovendien dat 42% van de kinderen geen plaats kreeg in een basisschool van eerste keuze. In het secundair onderwijs en in de B-stroom is het probleem even concreet.

Het gevolg is dat ouders en kinderen met de handen in het haar zitten omdat ze geen plaats vinden, waardoor ze soms ver van huis moeten gaan om een school te vinden, waardoor ze soms in richtingen blijven zitten waar ze zich niet goed in voelen – en afhaken! Iedereen heeft gezien hoeveel jongeren in onze stad afhaken van het onderwijs. Vorig jaar had een kwart van de Brusselse middelbare scholieren te veel gespijbeld. Een kwart, dat is 1 jongere op 4 die te

veel spijbelt. Dat is gewoon een ramp! Het is ook des te absurder omdat we in Brussel tegelijkertijd een enorme nood hebben aan elektriciens, metsers, dakwerkers, buschauffeurs, loodgieters en technici. Als we jongeren een perspectief willen geven en niet alleen zeggen dat we dat willen doen, dan moet er ook plaats zijn in onderwijs dat naar zo'n perspectief leidt.

Dan het lerarentekort. De beleidsverklaring erkent het tekort in Brussel en tegelijkertijd dat het structureel zwaarder is dan in Vlaanderen. We weten dat het rampzalige beleid en de onkunde van de opeenvolgende ministers in de Vlaamse regering mee de oorzaak zijn. Dat neemt echter niet weg dat we de werkelijkheid hier onder ogen moeten zien, want aan de vooravond van dit schooljaar waren heel veel voltijdse betrekkingen nog steeds niet ingevuld. Dat zijn dus honderden kinderen die geen les krijgen.

Enerzijds wordt er wel gesproken over een stabilisering, al is het wachten tot het tweede deel van het schooljaar, want dan neemt het tekort toe. Maar een structureel tekort dat stabiliseert, collega's, dat is nog altijd een structureel tekort. Dat zijn nog altijd tientallen, honderden leerlingen die lessen missen. Als ik hoor hoe moeilijk het is om de aandacht van de Vlaamse minister van Onderwijs vast te krijgen om het over die problemen in het Brusselse onderwijs te hebben, dan vind ik dat u harder op tafel moet kloppen, dat u een signaal moet uitsturen. U doet het al, maar u kunt nog wat verder gaan.

De Brusselpremie vind ik ook wel interessant. We hebben daar in het verleden al over gediscussieerd. Ik denk dat we eerder een grootstedelijke premie zouden moeten vragen. We moeten immers ook erkennen dat steden als Antwerpen of Gent ook met deze problemen kampen. Met een grootstedelijke premie kunnen we de draagkracht voor leerkrachten en scholen in die steden vergroten. Zo manoeuvreren we ons ook een beetje uit de geïsoleerde positie die Brussel soms heeft in het Vlaamse politieke landschap.

Dat er bij de zijinstromers wordt ingezet op ondersteuning en kwalificatie, is broodnodig. Talloze ervaren leerkrachten lieten de afgelopen jaren weten dat zijinstromers vaak meer werk vragen en op korte termijn de lerarenteams niet ontlasten – integendeel. Bovendien is er vaak een komen en gaan, waardoor het gebrek aan stabiliteit nog toeneemt. We moeten dit vraagstuk ook breder zien. Een sterk schoolteam bestaat niet alleen uit een groep leerkrachten, het gaat ook om zorgcoördinatoren, directies, CLB-medewerkers en andere begeleiders die de school en de buurt kennen en dus een brug vormen naar de wijk, naar hulpverlening, enz. Het maakt deel uit van de onderwijskwaliteit. Ik denk dat er stappen worden gezet, maar er wordt nog te weinig ingezet op de crisis op het vlak van armoede, spijbelen, enzovoort.

Er wordt in deze verklaring weinig gezegd over de diversiteit in onze stad. Ik lees veel over het aantrekken en ondersteunen van leerkrachten, maar de doelstelling dat het lerarenkorps meer een afspiegeling van Brussel moet worden, is blijkbaar verdwenen. De VGC had daar vroeger wel meer ambities in. In het Managementplan Onderwijs en Vorming stond dat de VGC moest bijdragen aan een in- en uitstroom van de lerarenopleiding die een afspiegeling is van de maatschappij.

Ik zie ook collega's in de meerderheid die dat een belangrijk issue vinden. In het VGC-meerderheidsakkoord van 2019 stond zelfs dat de VGC als werkgever een afspiegeling moest vormen van de Brusselse leefwereld en arbeidsmarkt. Waar is die ambitie? Waar is de ambitie om het lerarenkorps en, breder, het VGC-personeel meer een afspiegeling van Brussel te maken in deze beleidsverklaring?

Daarnaast is er de taligheid. We hebben het vaak over Nederlands, maar we leven in een meertalige realiteit. Thuis wordt er bijvoorbeeld Engels, Turks, Arabisch of Spaans gesproken, op straat Frans en op school Nederlands. Dat is ook een rijkdom en dat maakt dat taalondersteuning belangrijk is. Maar dat gaat niet alleen om het Nederlands nog meer in een soort van submersie te ontwikkelen. Dat gaat ook over immersie. Ik denk dat we aan de VUB heel veel expertise hebben en dat er een keuze wordt gemaakt om niet in te zetten op *Content and Language Integrated Learning* (CLIL)-methodes en op immersie. Dat blijft een gemiste kans.

Anderzijds weet ik wel dat op speelpleinen en in verschillende sportclubs meertaligheid meer een organische plek krijgt, die niet alleen de kennis, maar ook de liefde voor het Nederlands doet ontwikkelen. Maar dan moet een kind daar ook wel geraken en daar botsen we nog altijd op drempels. Inschrijvingen voor speelpleinen zitten vaak snel vol. Procedures zijn niet altijd eenvoudig. Online inschrijven blijft nog altijd een digitale drempel. Soms gebeuren zulke inschrijvingen maanden vooraf, maar kwetsbare gezinnen, die net vaak ondersteuning nodig hebben, weten pas net voor de vakantie waar ze aan toe zijn. Dan zijn de inschrijvingen al afgesloten.

Voor Talentboost deze zomer waren er 130 kinderen die deelnamen. Talentboost koppelt taalstimulering aan vakantieactiviteiten, wat heel goed is. Maar ook daar zat het snel vol en is het een project waar kwetsbare kinderen niet altijd terechtkwamen, zeker ook als de inschrijving via schooldirecties verloopt. Elke school moet die mogelijkheid kennen en actief kunnen toeleiden. Scholen met een lerarentekort, met verschillende uitdagingen op het vlak van toegankelijkheid en armoedebestrijding en met leerproblematieken, zijn scholen die onder druk staan. Het is niet altijd evident voor zo'n directie of schoolteam om er op tijd bij te zijn om de meest kwetsbare leerlingen naar de gepaste ondersteuning of vakantie-initiatieven te leiden.

Vorig jaar spijbelde een kwart van de Brusselse middelbare scholieren. Net op het moment dat de nood aan begeleiding groot is, hoor ik dat KANS Centraal Meldpunt Brussel is stopgezet. Echt uit het niets. KANS begeleidde jongeren die dreigden uit te vallen en werkte netoverschrijdend. Het was een van de weinige organisaties die net die muren weghaalde en dus netoverschrijdend met leerlingen, ouders, scholen en hulpverleners aan de slag ging. Het was ook niet zo dat hun werking slecht liep. Alleen al in het basisonderwijs groeide het aantal leerlingen dat begeleiding kreeg in 4 jaar tijd van 28 naar 92. In het secundair waren er vorig jaar 362 aanmeldingen. Zij deden dus goed werk. En plots, in augustus, krijgen CLB's en andere organisaties met een mailtje te horen: KANS stopt.

Hoe rijmt u dat met de ambitie die u net voorlas over vroegere detectie en ondersteuning? Ik heb vernomen dat er een nieuwe werking rond de preventie van schooluitval komt, maar waarom werd daarop niet geanticipeerd? Nu is er een gat tussen KANS Centraal Meldpunt en de opstart van een opvolger. Gaat die nieuwe werking de middelen krijgen die ze nodig heeft? Als de nood stijgt, weten we dat we daar de juiste ondersteuning en de juiste middelen tegenover moeten stellen.

Als we dan kijken naar de volgende schakel in de opvolging van gedetecteerde problemen – want we hebben in theorie KANS en meldpunten waar jongeren, scholen en gezinnen naartoe kunnen wanneer een probleem wordt gedetecteerd – en vervolgens naar de diagnostiek, dan stel ik mij toch serieuze vragen. En het collegelid waarschijnlijk ook. Een kind met dyslexie,

dyscalculie, ADHD of autisme heeft soms een diagnostisch traject nodig om de juiste ondersteuning op school of daarnaast te krijgen. Maar in Brussel zijn ook daar opnieuw wachtlijsten. Het COS+ in het UZ Brussel kan via het gesubsidieerde aanbod 100 kinderen per jaar helpen. Hoeveel kinderen hebben zich aangemeld toen de aanmeldingsprocedure opende? Binnen een uur 300 kinderen. Ik kan de som maken: dat wil zeggen dat 200 kinderen gewoon uit de boot vielen. Gezinnen met genoeg middelen kunnen dan nog uitwijken naar de private hulpverlening. Dat wil zeggen dat opnieuw gezinnen zonder middelen ertussenuit glippen. Dat zijn kinderen, maar ook ouders, die langer zonder de juiste ondersteuning zitten, waardoor problemen zich opstapelen, complexer worden en een schoolloopbaan doen ontsporen.

We moeten ook inzetten op de CLB's, die expliciet ondersteunen, want zij kennen de leerlingen, de scholen en de gezinnen. Zij waken over het welzijn en de vrije tijd. Maar in deze beleidsverklaring zie ik geen ruimte waarin de CLB's een prominente plaats krijgen. Waarom is dat zo?

Ik wil ook even ingaan op de hittegolven deze zomer. Ik was dat niet van plan, maar ik ben blij dat collega Stijn Bex dat ter sprake bracht, want de klimaatopwarming zal de grootste uitdaging zijn voor de mens in de komende decennia en elke overheid zal de zeilen moeten bijstellen. Maar ik vind dat in deze verklaring de problematiek slechts zijdelings aan bod komt. Wat koelteplekken betreft, hebben we kansen laten liggen. Dat werd al gezegd door de heer Pascal Smet. Ettelijke pleinen werden zonder groen aangelegd in het Gewest. Ik ga ze niet allemaal opnoemen, want dan verlies ik te veel tijd.

De heer Pascal Smet (Vooruit.brussels): Ik heb een hekel aan politici die pertinent onwaarheden blijven vertellen.

We hebben die pleinen inderdaad aangelegd. Er is aan elke architect de opdracht gegeven maximaal te vergroenen. Alleen ligt er onder het Flageyplein een grote parking. Dan zijn de mogelijkheden beperkt.

Bovendien waren het heel vaak de gemeenten die de vergroening tegenhielden. Bij de heraanleg van het Koningin Astridplein (Spiegelplein) in Jette had de markt absolute prioriteit. Men wilde daar geen bomen. We hebben gevraagd om daar bomen te plaatsen. Men wilde dat niet, want de markt moest er kunnen blijven. Ook op het Rogierplein kan geen enkele boom geplant worden. De draagkracht van de betonplaat is te beperkt. Daar waar we bomen hebben kunnen planten, hebben we het gedaan. Aan de boulevard (Kleine Ring) staan ze er al 10, 15 jaar, maar ze zijn nog steeds niet heel groot, want er is te weinig aarde.

Op het Schumanplein is het probleem hetzelfde. De grote strijd destijds was – je bent het allemaal vergeten waarschijnlijk – die auto's die daar geparkeerd stonden, weg te halen. Dat was het grote punt. Daar zijn we in geslaagd. We wilden maximaal vergroenen. In elke opdracht stond het erin, maar het kon gewoon niet. Dus hou op met die onzin te vertellen. Alles wat je op die pleinen doet, is greenwashing.

De heer Jan Busselen (PVDA): Dat is toch lachwekkend! Als je in Brussel woont en over die pleinen loopt wanneer het 39 graden is...

De heer Pascal Smet (Vooruit.brussels): Je moet geen onzin vertellen! Daarmee ondermijn je het geloof in de democratie. Dat is wat je doet!

De voorzitter: Het gaat hier niet over bevoegdheden van de VGC. Kan de heer Jan Busselen zich beperken tot wat de VGC aanbelangt?

De heer Jan Busselen (PVDA): In de beleidsverklaring lees ik de opmerkingen over koelteplekken eerder als *damage management* dan als een reële ambitie.

Ik heb ook een schriftelijke vraag ingediend over de maatregelen die werden genomen voor hittegolven in kinderdagverblijven. Ik heb daar ook een antwoord op gekregen. Er werd duidelijk gezegd dat de VGC met haar eigen investeringsbeleid kan inspelen op deze problematiek. Maar hoe ze dat doet, werd niet uitgelegd in het antwoord. Er werd wel gezegd dat het College een oproep zou doen rond hittebeheersing om te weten wat de reële noden zijn bij de kinderdagverblijven. Maar dat wil eigenlijk zeggen dat er geen zicht is op wat de reële noden zijn binnen die sector. En met een College waarin Groen de collegevoorzitter levert had ik meer verwacht.

Dan komen we bij de zorg: de beleidsverklaring zegt dat Nederlandstalige zorg voor elke Brusselaar belangrijk is en bereikbaar moet zijn. Maar ze geeft tegelijkertijd toe dat er nog steeds geen Nederlandstalig erkend aanbod is voor drugshulpverlening. De drugsepidemie is een van de grootste groeiende problematieken in onze stad. En dit is niet nieuw, het probleem is al ruim vijf jaar aan een opmars bezig.

Mevrouw Celia Groothedde (Groen): Ik vind het goed en terecht dat er aandacht is voor de crisis met de drugsmaffia in Brussel. Nu heeft men aandacht voor Nederlandstalige drugshulpverlening. Maar ik wil de collega's er toch op wijzen dat ik sinds 2019 de Vlaamse regering hierover verschillende keren heb geïnterpelleerd.

U moet de feiten wel op een rijtje hebben. In 2011 is de drugshulpverlening van De Sleutel gesloten en op dat moment geeft De Sleutel zelf aan dat er met de VGC erg goed is samengewerkt en naar oplossingen is gezocht. En ik heb zelf gemerkt dat de Vlaamse regering hier gedurende vijf jaar haar voeten aan heeft geveegd en nooit ook maar een antwoord heeft gegeven op mijn vraag. Ik heb hier een keer geïnterpelleerd en in de volgende beleidsverklaring staat onmiddellijk dat er gekeken wordt naar Nederlandstalige drugshulpverlening. Hoe snel wil u het antwoord hebben?

De heer Jan Busselen (PVDA): Bedankt voor uw inbreng, collega Groothedde. Ik zal niet uitweiden over de besparingen in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, want ook daar houden organisaties zich bezig met deze problematiek en wordt er rechtstreeks of onrechtstreeks geknabbeld aan de budgetten.

Er zijn amper 63 residentiële plaatsen in Brussel, maar de wachttijden lopen op tot elf of twaalf maanden. Een aantal collega's was mee op studiebezoek naar de gebruikersruimte van Transit. Daar werd uitgelegd dat elf maanden meer dan genoeg zijn om te hervallen voor een persoon die via Transit of *LinkUp* geholpen wil worden en wil stoppen. Omdat er bij deze initiatieven geen wachtlijsten zijn, kan een persoon die klaar is om hulp te krijgen snel weer in de put glijden. We kunnen dus niet zeggen dat preventie en zorg essentieel zijn en aanvaarden dat mensen maandenlang op hulp wachten.

Er is nog een andere tegenstelling die ik belangrijk vind. De beleidsverklaring zegt dat de VGC een betrouwbare en flexibele partner wil blijven en de slagkracht van organisaties wil

vrijwaren. In februari trokken 112 Brusselse organisaties aan de alarmbel omdat hun subsidies niet structureel geïndexeerd werden. Ze waarschuwden dat dit leidt tot besparingen op personeel, op werking en op dienstverlening. Collegevoorzitter, u heeft toen gezegd dat er geen indexering komt in 2026. Zal u daar verandering in brengen in 2027? Dat is misschien een vraag voor de begroting. Je kan namelijk niet zeggen dat we het netwerk sterker maken in deze beleidsverklaring, terwijl de organisaties die het netwerk dragen financieel steeds minder ademruimte krijgen en veel meer in de onzekerheid belanden.

Nog een punt: aandacht voor ouderen en eenzaamheid ontbreekt volledig. Het vorige College ging hier wel op in: 'Een warme stad voor senioren'. Dat is verloren gegaan. We zetten erg in op jongeren en dat is goed. Maar er zijn niet enkel jongeren in de stad, er zijn ook ouderen en daarover lezen we niets, noch over de strijd tegen eenzaamheid, wat ook een groot probleem is bij de bevolking.

Het deel over sport zal ik overslaan. Een zwembad werd al in 2004 beloofd. Daarna werd Oceade afgeschaft. Dus van één gingen we naar geen zwembad en nu gaan we misschien beginnen met de bouw van een zwembad in 2029. Dertig jaar later gaan we misschien een openluchtzwembad hebben in een stad met 1,2 miljoen inwoners en honderdduizenden jongeren.

Dit maakt het probleem ook zichtbaar. We hebben wensen en dromen. Er is een tekort aan structurele capaciteit. Dat is geen filosofie. Er is te weinig capaciteit en te weinig financiering die hiermee gepaard gaat en die rekening houdt met de realiteit van een grootstad, die met groeiende noden zit op het vlak van cultuur, onderwijs, zorg enzovoort.

Een sociaal beleid moet meer investeren. Ik denk dat we hier een beleid soms te veel beschouwen op basis van het aantal geïsoleerde initiatieven dat wordt gelanceerd door deze of gene overheid. Maar er is een totaal gebrek aan coherentie en die realiteit moeten we onder ogen durven komen.

De voorzitter: De cd&v-fractie laat mij weten dat ze zal tussenkomen tijdens de discussie over het Meerjarenplan 2027-2030.

Mevrouw Sonja Hoylaerts (SVBrussel): We hebben in het voorjaar het bestuursakkoord besproken en vandaag ligt de beleidsverklaring voor. Heel wat ambities daaruit kennen we al. Voor de concrete keuzes, budgetten en doelstellingen moeten we wel wachten op het Meerjarenplan. Ondertussen loopt de bestuursperiode natuurlijk verder. Het College heeft nog ongeveer 2,5 jaar om de ambities om te zetten in resultaten. Daarom wil ik stilstaan bij een aantal thema's uit deze beleidsverklaring en kijken naar wat er de komende jaren concreet zou kunnen worden gerealiseerd.

Ik begin graag bij onderwijs. Het is goed dat de beleidsverklaring veel aandacht besteedt aan Nederlands, lezen en wiskunde. Sterke basisvaardigheden zijn essentieel. Goed onderwijs moet kinderen die kennis en vaardigheden meegeven om later verder te studeren, te werken en zelfstandig hun toekomst te kunnen uitbouwen. Maar onderwijskwaliteit hangt natuurlijk ook samen met voldoende leerkrachten. En daar blijft Brussel met een belangrijke uitdaging zitten. Het College geeft zelf aan dat het lerarentekort hier structureel zwaarder weegt dan in Vlaanderen. Er worden verschillende initiatieven genomen om zij-instromers aan te trekken en leerkrachten tijdens hun opleiding en aan het begin van hun loopbaan te ondersteunen.

Mijn vraag is vooral waar we vandaag precies staan. Hoe groot is het tekort momenteel? Evolueert het voldoende in de goede richting? En slagen we er niet alleen in om nieuwe leerkrachten aan te trekken, maar ook om hen in het Brussels onderwijs te houden? Ik zou in het Meerjarenplan dan ook graag concrete doelstellingen zien waarmee we die evolutie de komende jaren kunnen opvolgen.

Tweede thema is het Nederlands in Brussel. Het is positief dat de kennis van het Nederlands opnieuw groeit. Ook de beweging van mensen vanuit Vlaanderen naar Brussel kan daarbij een rol spelen. Maar er is ook een beweging in de andere richting: mensen komen naar Brussel, maar ze vertrekken ook uit Brussel. Daarom vind ik het belangrijk dat we niet alleen kijken naar hoeveel mensen Nederlands leren, maar ook naar hoe aantrekkelijk Brussel is en blijft voor Nederlandstaligen. Hoe trekken we Nederlandstaligen aan om hier te wonen en te werken? En hoe zorgen we ervoor dat Nederlandstaligen die hier al wonen ook op langere termijn in Brussel willen blijven? Dat gaat verder dan enkel het taalbeleid. Ook kinderopvang speelt daarin mee, maar ook wonen, de leefomgeving, sport en cultuur en de beschikbaarheid van Nederlandstalige dienstverlening. Zeker voor jonge mensen is dat belangrijk.

Brussel trekt veel mensen aan om hier te studeren of hun loopbaan te beginnen. Hoe zorgen we ervoor dat zij hier enkele jaren later nog altijd hun toekomst zien, ook wanneer ze bijvoorbeeld een gezin willen uitbouwen? Ik hoor daarom graag welke rol het College en de VGC daarin voor zichzelf zien.

Een derde thema is sport en meer bepaald het zwembadaanbod. Het geplande permanente openluchtzwembad op de Abattoirsite is een bijzonder goede zaak. Brussel heeft nood aan bijkomend zwemwater, zowel voor sport en recreatie als voor kinderen die moeten leren zwemmen. We moeten niet meer in plassen gaan zwemmen.

Eén bijkomend zwembad zal echter niet voldoende zijn. Het zwemaanbod staat vandaag onder druk en ook scholen ondervinden moeilijkheden om voldoende zwemlessen te organiseren. Tijdens warme zomerperiodes komt daar nog een andere behoefte bij. In een dichtbebouwde stad moeten er voldoende toegankelijke mogelijkheden zijn om verkoeling te vinden.

Daarom zou ik graag weten wat de bredere ambitie van het College is. Wordt er naast de Abattoirsite gekeken naar bijkomende mogelijkheden voor zweminfrastructuur en andere sportinfrastructuur? Waar liggen volgens het College nog tekorten? Wordt daarvoor voldoende samengewerkt met de gemeenten, het Gewest of andere overheden? De Abattoirsite kan een belangrijke aanvulling zijn, maar de behoefte aan bijkomend zwemwater in Brussel zal daarmee niet opgelost zijn.

Het vierde thema voor mij is welzijn en zorg. De beleidsverklaring bevat terecht heel wat maatregelen voor kinderen en jongeren. Brussel is een jonge stad, maar binnen een zorgzame stad moeten we ook voldoende aandacht blijven hebben voor ouderen. Daarbij gaat het niet alleen om zorg wanneer iemand hulpbehoevend wordt. Het gaat ook over preventie, sociaal contact, digitale vaardigheden, sport en beweging en ervoor zorgen dat mensen zo lang mogelijk zelfstandig kunnen blijven.

De beleidsverklaring wil bijvoorbeeld het sportaanbod voor ouderen uitbreiden. Ik zou graag weten hoe het College ouderen die vandaag minder gemakkelijk de weg naar dat aanbod vinden, beter wil bereiken. Ook het tegengaan van eenzaamheid verdient voldoende aandacht.

Daarnaast blijft de toegankelijkheid van Nederlandstalige zorg belangrijk. De nieuwe wijkgezondheidscentra die worden aangekondigd, zijn interessant, zeker als verschillende zorgverleners er kunnen samenwerken. Tegelijk stelt het College zelf vast dat er vandaag geen Nederlandstalig, Vlaams erkend aanbod voor drugshulpverlening in Brussel bestaat. Er wordt onderzocht hoe daar verandering in kan komen. Mijn vraag is dan ook welke timing het College daarvoor voor ogen heeft. Kunnen we binnen deze bestuursperiode effectief tot een concreet aanbod komen?

Een laatste thema dat doorheen de beleidsverklaring terugkomt, is de manier waarop de VGC haar middelen inzet. Het aangekondigde subsidieregister kan voor meer transparantie zorgen. Dat lijkt mij heel belangrijk, maar transparantie gaat voor mij verder dan alleen kunnen zien waar subsidies naartoe gaan. We moeten kunnen nagaan wat daarmee wordt bereikt. Welke doelstellingen worden opgesteld? Worden die gehaald? Wanneer iets onvoldoende werkt, wordt het beleid dan ook aangepast? Dat lijkt mij des te belangrijker omdat het College veel ambities heeft en de resterende tijd en beschikbare middelen niet onbeperkt zijn.

We wachten nu op het Strategisch Meerjarenplan. Ik hoop daarin vooral duidelijke prioriteiten terug te kunnen vinden. Wat wil het College in de resterende bestuursperiode realiseren? Hoeveel middelen worden daarvoor voorzien en hoe zullen we achteraf kunnen beoordelen of die doelstellingen zijn behaald? Dat lijkt mij uiteindelijk de belangrijkste vraag bij deze beleidsverklaring: niet alleen wat we willen doen, maar wat we tegen het einde van deze bestuursperiode daadwerkelijk zullen hebben bereikt.

Collegevoorzitter Elke Van den Brandt: Dank u wel voor de vele en boeiende tussenkomsten.

Misschien eerst over de beleids- en beheerscyclus. Het systeem waarmee de VGC werkt, is geënt op dat van de steden en gemeenten in Vlaanderen, de BBC-cyclus. Je hebt dus een update van het Meerjarenplan en de meerjarenbegroting. Het voorstel van het College was om ook het ritme van de parlementaire besprekingen daarop af te stemmen. Dat ritme is geënt op dat van het Vlaams Parlement, waardoor er nu eigenlijk heel wat vragen gesteld zijn waarop het antwoord effectief komt op het moment dat we hier de meerjarenbegroting en het Meerjarenplan presenteren.

Voor ons is er uiteraard geen probleem om dat in twee fasen te doen. Als de vraag echter is om een cijfermatig overzicht te krijgen en per actie te weten wat er zal gebeuren, dan is dat exact wat we doen met het Meerjarenplan. Dat komt eraan. Veel van jullie vragen om meer details te krijgen, zullen daarin dus aan bod komen.

Ik ga wel in op de andere vragen. In het eerste deel ging het over de kinderopvang. Alleenstaande ouders zijn inderdaad een van de voorrangsgroepen. Het Lokaal Loket begeleidt organisatoren om meer gezinnen een plaats te geven. Daarnaast hebben we plaatsen voor dringende opvang, zodat gezinnen die daar nood aan hebben, een plaats kunnen krijgen. We hebben ook aangedrongen op een uitbreiding van de fameuze trap 3. Dat is de hoogste subsidietrap, net om ervoor te zorgen dat de financiële toegankelijkheid en inclusie in het algemeen beter ondersteund kunnen worden.

Wat uw vraag over de Brusselse mentorbank betreft, verwijs ik naar Samen voor een Diploma, dat is een project van EVA bxl waarin ervaren Brusselaars als mentor gekoppeld

worden aan studenten in sociale opleidingen, die vaak een beperkt netwerk hebben. Het is een vrij recent maar heel veelbelovend project, dat we graag mee ondersteunen. We willen het dus ook voortzetten.

Ook de Vlaamse overheid heeft het Brusselse succes opgemerkt en gaat nu aan de slag met die methodiek. Het is een van de voorbeelden waarbij we door in Brussel te experimenteren en oplossingen te zoeken, ook oplossingen bieden die door andere overheden kunnen worden overgenomen.

Ik denk dat er in elk geval op een goede manier wordt samengewerkt over de grenzen van onze stad heen en dat we allemaal het werk van EVA bxl een warm hart toedragen.

Wat de zomer en de hitte betreft, denk ik dat deze zomer duidelijk heeft gemaakt dat de meest kwetsbare mensen – van crèches tot rusthuizen – de extreme hitte het sterkst hebben gevoeld. Daarop antwoorden bieden, is iets wat we sowieso doen. Bij al onze nieuwe infrastructuur en renovaties zetten we in op isolatie en duurzaamheid.

Iedereen heeft deze zomer echter gevoeld dat iedere overheid moet bekijken wat we sterker en beter kunnen doen. Ook in ons investeringsbeleid voor onze crèches zullen we daarop verder inzetten. We zullen dat ook moeten afstemmen met het Vlaams Agentschap Opgroeien, zodat het in overeenstemming is met de richtlijnen die het naar de crèches communiceert.

Het personeelstekort is helaas geen nieuw fenomeen. Vanuit de VGC investeren we al vele jaren in programma's die inzetten op het aantrekken en behouden van zorgpersoneel. Voor de kinderopvang hebben we Werken voor Ketjes, dat vanuit de Administratie acties opzet. Voor de ruimere zorgberoepen, zoals verpleegkundigen en zorgkundigen, en om Nederlandskundige huisartsen te enthousiasmeren om zich in Brussel te vestigen, werken we via het Huis voor Gezondheid met Zorg om Talent.

Mijnheer de voorzitter, hier ben ik wel heel zeker van: het is de VGC die met het DOE-project (Diploma door Opleiding en Ervaring) de rest van het land inspireert. DOE is een samenwerking met de Vlaamse overheid. We mogen er trots op zijn dat intussen al enkele generaties nieuwe kinderbegeleiders zijn afgestudeerd. Zij combineren werk en opleiding en zorgen tegelijkertijd voor meer handen op de werkvloer in de crèches. Dat project toont resultaten en geeft ook een positieve boost aan projecten die in Vlaanderen worden opgestart.

We hebben het afgelopen jaar ook gemerkt dat de personeelstekorten ruimer spelen in de jeugdhulp, het sociaal werk en de brede sociale sector. Daarom start Odisee dit jaar met steun van de VGC het project *All on Board*, om ook elders verworven competenties van Brusselaars te herkennen en te versterken, zodat meer mensen kunnen doorstromen naar een opleiding en uiteindelijk een job in de welzijnssector.

In onze samenwerking met het Kenniscentrum Welzijn, Wonen, Zorg zijn ook doelstellingen opgenomen. De actie rond personeelstekorten in welzijn zullen we daarin structureel opnemen, omdat het Kenniscentrum veel expertise heeft om daar permanent mee aan de slag te gaan.

Wat personen betreft die te maken krijgen met grensoverschrijdend gedrag, en specifiek lgbtqi+, zullen we de evoluties vanuit de VGC actief opvolgen en een faciliterende rol opnemen tegenover Vlaanderen. We zullen ook in gesprek gaan met Sensoa om te bekijken

welke rol het voor zichzelf ziet. Het is niet de bedoeling om alles zelf naar de VGC toe te trekken, maar wel om ervoor te zorgen dat de juiste mensen met elkaar praten en de plannen op elkaar afgestemd zijn. Het is zeker de bedoeling om daarin stappen te zetten. Er waren enkele vragen over het Nederlands binnen BOA. Mocht het woord 'Nederlands' in de tekst ontbreken, dan zullen we erover waken dat het erin komt. Ik kan de raadsleden geruststellen dat er in de buitenschoolse opvang wordt samengewerkt met het Huis van het Nederlands. Er wordt gewerkt op het Nederlands van begeleiders. In het nieuwe Meerjarenplan zullen we inzetten op ondersteuning van begeleiders en animatoren, met onder meer het thema 'Taal en Nederlands'. We beseffen dat ondersteuning van het Nederlands binnen BOA nodig is.

De drugshulpverlening bevindt zich momenteel in een leemte. Er zijn verschillende overheden en actoren. De residentiële hulpverlening zit bij de federale overheid en er zijn initiatieven van de GGC. Er is nood aan Nederlandstalige erkende drugshulpverlening. We moeten die hulpverlening terugbrengen naar Brussel. De Sleutel in Sint-Joost-ten-Node is gesloten. Het is niet de rol van de VGC om zelf die hulpverlening op te richten, maar we moeten wel de leemte vaststellen. Er wordt gepleit voor een ketenaanpak. Onze Nederlandstalige partners moeten beroep kunnen doen op een goed samenhangende keten. Vandaag ontbreekt die drugshulpverlening in de keten. We moeten die nood kenbaar maken en er bij de juiste overheden op aandringen om hieraan iets te doen. Er is nood aan een ambulant aanbod voor mensen met een drugsverslaving. Er moet tegelijkertijd worden ingezet op een aanbod waarnaar vanuit de jeugdhulp kan worden doorverwezen. We zijn in gesprek met het kabinet van Vlaams minister Caroline Gennez om een aanbod in Brussel mogelijk te maken. We spraken hierover eveneens met Vlaamse aanbieders in de Rand. Het is onze rol om ervoor te zorgen dat hierop verder wordt ingezet. Daarnaast is er nood aan meer preventie. We zullen dit versterken via Gezond in Brussel en via onze samenwerking met CAW Brussel en het CGG. Mensen die hulp willen met het aanpakken van hun verslaving moeten ergens in het Nederlands terecht kunnen.

We zijn bezig met de evaluatie van de Brede School. 2 jaar na de hervorming is er heel wat praktijkervaring opgebouwd en kan een eerste balans van de werking worden opgemaakt. Momenteel gebeurt er een analyse. In november 2026 zal deze binnen het College worden besproken. Tegen december 2026 zullen we dan de modelconvenanten aanpassen. Vanaf begin 2027 moeten we de gesprekken met de gemeenten aangaan om dit initiatief zo goed mogelijk verder te zetten.

Er waren vragen over de recurrente verhoging van de werkingssubsidies. Voor organisaties wordt het aanbieden van een aanbod elk jaar duurder wegens de aanhoudende prijsstijgingen. Organisaties die binnen Welzijn Gezondheid en Gezin een meerjarenovereenkomst hebben met de VGC werden deze zomer geïnformeerd over hun subsidiebedrag. Daarin werd een jaarlijkse verhoging opgenomen tijdens de looptijd van het huidige convenant.

De verhouding tussen BOA en Brede School was eveneens het onderwerp van enkele vragen. Er is een verband, maar we moeten de verschillen goed begrijpen. Brede Schoolcoördinatoren kennen als geen ander de partners en de opportuniteiten rond opvang en activiteiten in het N-netwerk. Zij zullen dus een belangrijke rol opnemen in het ontwikkelen van het BOA-beleid. BOA en Brede School zijn wel verschillende initiatieven. BOA betreft het aanbod van buitenschoolse opvang, terwijl de Brede School veel ruimer gaat dan het organiseren van activiteiten. Brede Schoolcoördinatoren organiseren niet zelf de activiteiten, maar zorgen voor facilitatie, het capteren van noden en het opbouwen van een netwerk. Ze hebben taken rond

ontwikkelingskansen van kinderen. BOA gaat over het creëren van een specifiek buitenschools aanbod.

Rond burgerbudget en jongeren zal er een nieuwe oproep gebeuren. We zetten in op brede participatie.

Verder waren er nog vragen over de kwaliteit van de kinderopvang. Die vragen zullen in de commissie Welzijn opnieuw worden gesteld, dus ik zou dat debat daar willen voeren. Alle kinderen die vandaag naar een Nederlandstalige crèche worden gestuurd zijn in goede handen. Er is een sterke kwaliteitsbewaking en er wordt goed gewerkt. Het aantal kinderen per verzorger is groot, dus de druk voor de medewerkers is hoog. In de commissie Welzijn zullen we de tijd en ruimte nemen om dit debat te voeren.

Er was nog een vraag over diagnostiek. Het klopt dat kinderen met leerstoornissen of ontwikkelingsproblemen worden geconfronteerd met enorme wachtlijsten. We moeten de organiserende overheid overtuigen om te werken aan de betaalbaarheid en om extra capaciteit uit te bouwen. Bij COS+ en LERNI zijn er trajecten waarvoor de VGC een korting aanbiedt. Dit is het remediëren van iets dat structureel goedkoper moet worden aangeboden en waarvan de capaciteit moet worden verhoogd. We bespreken met Vlaams minister Caroline Gennez wat er mogelijk is in de lopende uitbreidingsronde. Hierover zal een interministerieel overleg worden georganiseerd.

Tot slot werden er vragen gesteld over acties rond eenzaamheid bij ouderen. We blijven inzetten op de lokale dienstencentra als ankerpunt in de buurt. Zij spelen een cruciale rol. Vanuit de VGC zijn die centra de voornaamste poort om in de buurten aan de slag te gaan.

Collegelid Dirk De Smet: Ik ben het helemaal eens met de opmerkingen dat we becijferde ambities moeten hebben, dat de doelstellingen scherp moeten zijn en dat we de resultaten moeten meten. Ik ben voorstander van het begrip ‘meten is weten’. Dit soort debat staat ons niet toe om ellenlange statistische lijsten te communiceren. Dit kan via andere kanalen gebeuren. In het algemeen heb ik de indruk dat we een debat dreigen te voeren dat onthecht is van het mooie apparaat dat de VGC in Brussel toch is. Wat wij hebben opgebouwd staat buiten kijf. Als er 1 bestuursorgaan is dat op basis van databeleid voert, dan is het wel de VGC. We mogen terecht de plaats als voortrekker opnemen, of het nu gaat over de kernadministratie of de vele organisaties rond het Nederlandstalige netwerk. De rapportering is van een zeer hoog niveau. De identificatie en penetratiegraad van doelgroepen en de kwalitatieve en kwantitatieve opvolging van het gevoerde beleid zitten ingebakken in de cultuur van het handelen van de VGC. Ik wil dit toch even scherp stellen. In real time kunnen we quasi elk mogelijk statistisch gegeven communiceren. Dat draagt actief bij aan een kwalitatief beleid.

Dat is op een gegeven moment expliciet gezegd, alsof de VGC op een zeer fragmentaire en projectmatige manier beleid voert. Ik ben het daar fundamenteel mee oneens. Er is een aantal keer gezegd dat het dezelfde ploeg met dezelfde gezichten is. Dan hebt u de afgelopen jaren niet goed opgelet, want dit gezicht is alleszins nieuw of toch relatief nieuw. (*Gelach*)

Ik ben nog geen twaalf maanden bezig, dus ik beschouw mij nog als relatief nieuw. Ik zal zeker niet degene zijn die de realisaties uit het verleden op mijn conto probeert te schrijven, maar ik kan u wel zeggen dat, wat de VGC-bevoegdheden betreft, ik iets erf dat er staat. Ik zou dat heel graag zeggen over alle andere bevoegdheden die ik elders moet invullen, maar

wat betreft de VGC, is het niet zo dat ik geacht word om puin te ruimen, beleid recht te trekken of op witte pagina's moet beginnen werken. Dat is niet het geval. Zeker wat mijn beleidsdomeinen betreft is het ook niet zo dat het eilandjes zijn die met verschillende projectinitiatieven aan elkaar zijn geplakt. Er is een zeer holistisch beleid. Dat is trouwens *by design* het geval.

Ik ben het fundamenteel oneens met wat er gezegd is dat de gemeenschapscentra het hart van de VGC zijn. Als u dat poneert, dan hebt u niet begrepen hoe de VGC is opgebouwd. Het hart van de VGC is en zijn haar onderwijsinstellingen. Wij hebben de intelligentie gehad om rond die onderwijsinstellingen heel de Vlaamse gemeenschap vorm te geven in het Brusselse gewest. Dat is met succes gebeurd want dat was een goede strategie. Er zijn meer scholen dan om het even welke andere instelling die we kunnen bouwen. Dat heeft te maken met de schaal. Dat is ook zo in de Vlaamse Gemeenschap. Een onderwijsinstelling heeft het voordeel dat de Vlaamse Gemeenschap kinderen en jongeren vroegtijdig capteert in een frequentie die ongezien is voor om het even welke andere gemeenschapsinfrastructuur of voorziening. Want een kind wordt geacht om dagelijks naar de school te gaan. Dat voordeel maakt dat je ook de ouders en de grootouders bereikt, en dat je met andere woorden voldoende frequent en intensief die gemeenschap capteert.

De strategie om de Vlaamse Gemeenschap in Brussel vorm te geven rond die instituten die de onderwijsinstellingen toch wel zijn, is essentieel geweest en heeft bijgedragen tot de resultaten waar we terecht fier op mogen zijn. Het stoort mij ook dat men blijft doen alsof er een soort van gepolariseerd debat moet gevoerd worden over wat de positie van de Vlaamse Gemeenschap en de positie van de VGC is in Brussel. Ik wil u eraan herinneren dat de VGC geacht is om flankerend beleid te voeren. Dat betekent heel concreet dat de Vlaamse Gemeenschap in de eerste plaats haar verantwoordelijkheid moet nemen in Brussel en dat vervolgens de VGC aanvullend specifiek Brussels beleid voert als hefboom. Ik ben het fundamenteel oneens met de stelling dat er daar een soort van spreidstand tussen is. Dat is niet de manier waarop ik naar de problemen van de Vlaamse Gemeenschap kijk.

Ik wil toch even ingaan op een aantal zaken. Er is mij gevraagd wat het OCB doet met betrekking tot leerkanalen, met betrekking tot mensen met een cognitieve achterstand of cognitief sterkere leerlingen. Hoe zorgt het OCB en bij uitbreiding mijn departement onderwijs voor voldoende ondersteuning voor scholen, voor leerlingen, voor leerkrachten, maar ook voor een breder netwerk? Heel expliciet is de vraag gesteld hoe de VGC zorgt voor de uitvoering van het ToTaalplan Nederlands Brussel en de taalheldklassen, ook al zijn die niet expliciet genoemd.

Ik heb dit hier in het verleden al gezegd: de mate waarin we vroegtijdig betrokken worden door die Vlaamse gemeenschap in de beleidsvoorbereiding, is ondermaats. Ik ga daar heel duidelijk in zijn. Dat heeft te maken met een gebrek aan interesse en met een gebrek aan inzicht in hoe de VGC geacht is om institutioneel te functioneren ten opzichte van het Vlaamse beleid, wat in alle eerlijkheid ook uit uw betoog blijkt, mijnheer Mathias Vanden Borre. Ik vind dat zeer zorgwekkend. Als de Vlaamse Gemeenschap de VGC vroegtijdig zou betrekken in de beleidskeuzes die ze legitiem maakt - dat is hun democratische verantwoordelijkheid -, dan kunnen we dat ook efficiënter organiseren. Ik ben heel blij en fier dat mijn administratie, maar ook het onderwijsveld in brede zin, erin slaagt om die kloof en dat gebrek aan bereidheid om vroegtijdig samen te werken, te overbruggen. En we tonen dat. De VGC heeft dat ToTaalplan Nederlands Brussel in een ongeziene snelheid vanuit haar flankerende bevoegdheden uitgerold. Zowel het Huis van het Nederlands als het OCB doet

inspanningen, maar ook de scholen zoals blijkt uit de relatie die we hebben met de scholen met betrekking tot de taalheldklassen, met betrekking tot de extra uren Nederlands.

We maken de achterstand goed en dat heeft alles te maken met - en ook op dat vlak wil ik heel veel erkenning geven aan mijn voorgangers - de ongelofelijke expertise die daar de voorbije jaren is in opgebouwd. Ik kan u trouwens meegeven dat het OCB actief wordt bevraagd vanuit de Vlaamse Gemeenschap en vanuit verschillende steden die nu geconfronteerd worden met de problematieken waar we in het verleden in Brussel al lang aan het werken zijn. Wij voeren op dit moment die expertise actief en proactief uit naar de rest van Vlaanderen.

Ik houd niet van dat polariserende narratief. Ik meen dat echt. Ik vind dat niet verstandig. De VGC maakt deel uit van die Vlaamse Gemeenschap. Ze probeert loyaal, in bijzonder moeilijke omstandigheden, het beleid dat in Vlaanderen wordt beslist, in Brussel te vertalen. Wij zijn daarvan doordrongen. Het enige wat ik vraag, en samen met mij alle actoren binnen de VGC en de Vlaamse Gemeenschap in Brussel, is om dat intensiever, sneller en oprechter te organiseren. Ik betreur dat er af en toe moeilijke keuzes gemaakt worden, zoals besparingen, maar ik weet ook dat dat af en toe onvermijdelijk is. Er is natuurlijk een groot verschil tussen een besparing planmatig organiseren, reflecteren over hoe consequenties daarvan kunnen gemitigeerd worden en plotseling met een voldongen feit te worden geconfronteerd. Dat is mijn kritiek. Geen van de Vlaamse instellingen in Brussel was tijdig en transparant geïnformeerd over de besparingen en de prioriteitsverschuivingen die zijn doorgevoerd. Wij zijn geen pingpongclub en ook geen vriendenclub. Wij zijn een overheid. Als overheid moeten wij via de geëigende kanalen en volgens de juiste procedures communiceren en samenwerken.

Nogmaals, als er plotseling beslist wordt om 10 miljoen euro te schrappen bij een van onze belangrijkste onderwijsinstellingen, de VUB, dan vind ik het niet normaal dat men dat als een *fait accompli* communiceert. Het is overigens niet omdat het mijn alma mater is dat ik dat zeg. Ik vind het niet normaal dat ik en mijn onderwijsdepartement daar niet bij betrokken worden. Ik ben bevoegd voor het Nederlandstalige onderwijs in Brussel. In het secundair onderwijs bereiden we jongeren voor op de arbeidsmarkt, maar ook op het hoger onderwijs. Als we een holistisch en gecoördineerd beleid moeten voeren, moeten we de volledige keten en de gevolgen van beleidskeuzes in kaart brengen en ervoor zorgen dat die op elkaar afgestemd zijn. Daar blijf ik voor gaan.

Inzake het lerarentekort leverde de VGC heel knap werk. Vandaag hebben wij structureel ongeveer 70% van het tekort weggewerkt. Bij de start van dit schooljaar ging het nog om ongeveer 140 voltijdse equivalenten. Uiteraard is elke ontbrekende leerkracht er één te veel, maar er is ook sprake van een frictioneel tekort. Leerkrachten veranderen bijvoorbeeld vrijwillig van opdracht. In het Brusselse onderwijs zijn ongeveer 6.000 mensen tewerkgesteld. Een tekort van nul is dan ook niet realistisch, onder meer omdat leerkrachten van opdracht wisselen of doorstromen naar functies als directeur of inspecteur.

We hebben dit jaar 117 zijinstromers verwelkomd in het Brussels onderwijs. Van de 117 die zijn ingestroomd, hadden er 105 een pedagogisch diploma. We blijven inzetten op het faciliteren en begeleiden van onze zijinstromers bij het verwerven van die diploma's.

Vandaag is Transit inderdaad de enige grote instelling die drugbegeleiding organiseert. Die instelling is tweetalig. Ik betreur dat er geen Vlaamse instelling is. De vraag is evenwel of dit

binnen het flankerend beleid thuishoort. Historisch gezien heeft de Vlaamse Gemeenschap geïnvesteerd in de aanpak van de drugsproblematiek in de grote steden, maar dat beleid is stopgezet. De vraag is dus binnen welk kader de VGC die stopzetting zou moeten proberen te compenseren. Volgens mij beschikt de VGC daarvoor noch over de schaal, noch over de financiering of de fiscale bevoegdheid.

Ik ben het ermee eens dat we jongeren uit Brussel moeten aantrekken en hen moeten begeleiden naar functies in onze instellingen. Tegelijkertijd moeten we vaststellen dat de Vlaamse Gemeenschap het juridische kader en de loopbaanmogelijkheden voor leerkrachten en personeelsleden in de gemeenschapscentra niet heeft opgelost. Daar moet werk van worden gemaakt, zodat wij vervolgens zelf verder kunnen verfijnen op basis van de specifieke noden van Brussel.

Wat schooluitval betreft, hebben we ons in het bestuursakkoord geëngageerd om daar meer dan ooit op in te zetten. We hebben vanuit de VGC expertise opgebouwd met de zogenaamde Time-In- en Time-Out-trajecten. Dit jaar werken we daarvoor in nauwe samenwerking met het Brussels Hoofdstedelijk Gewest met een ongezien budget van 2 miljoen euro. KANS en Abrusco zullen fuseren tot één vzw. Uit de evaluatie van het beleid blijkt dat dit een goede beleidskeuze is, maar dat het niet kan worden vergeleken met de kwaliteit en efficiëntie van de werking binnen de scholen zelf. Daar wil ik heel transparant in zijn. Die samenvoeging juich ik dus toe. Ik denk dat ze kan bijdragen tot de efficiëntere inzet van middelen. Wat mij betreft, zou de focus echt moeten liggen op vroegtijdige detectie en ondersteuning van de school zelf, om vervolgens in een tweede fase ook voldoende ondersteuning en opvang mogelijk te maken in de nabijheid van die school en schoolgemeenschap. Daar zetten we op in.

De voorzitter: Collegelid Dirk De Smedt, u hebt nu dubbel zo lang gesproken als de collegevoorzitter. Er is geen tijdsbeperking, maar mag ik u, om ons wat te houden aan de timing van deze voormiddag, misschien vragen om beknopt te zijn bij het vervolg en uw ambitie ook op dat vlak te realiseren? (Opmerkingen en gelach)

Collegelid Dirk De Smedt: Mijnheer de voorzitter, ik zal mij zoals steeds onmiddellijk plooiën naar uw vraag, of toch heel erg doen alsof.

Het is u niet ontgaan dat onderwijs een aanzienlijk deel van de activiteiten van de VGC uitmaakt en een grote populatie van de Vlaamse gemeenschap in Brussel bestrijkt. U begrijpt dus dat ik, zeker na de vele vragen en opmerkingen die ik daarnet heb aangehoord, toch nog even mijn punt wil maken.

Ik wil nog wat kwijt over de diagnostiek en de ondersteuning van onze scholen, en over de rol van het CLB, waar we uiteraard op blijven inzetten. Er is heel wat expertise opgebouwd. We proberen die zoveel mogelijk in te schakelen. Dat niet iedere actor expliciet in een gereduceerd beleidsdocument staat, betekent zeker niet dat die actor geen deel zou uitmaken van een gecoördineerd beleid op het terrein.

Tot slot ben ik verheugd dat het velen is opgevallen dat we ons onverdroten inzetten voor het Nederlands en taalrijk lesgeven, zonder afbreuk te doen aan de meertalige context die voor het gros van onze schoolpopulatie de realiteit is. Aanvullend zetten we proactief in op de versterking van wiskunde. Wat dat betreft zijn we, net zoals we eerder met het Nederlands waren, een voortrekker binnen de Vlaamse Gemeenschap.

We vullen dat specifieke traject inderdaad aan met een nieuw initiatief inzake *AI enhanced education* dat gisteren door de rector van de VUB werd aangekondigd. Het project wordt gesteund door het onderzoeksinstituut FARI, de ULB, de VUB en de respectieve lerarenopleidingen. Het moet ons toelaten om dit schooljaar al in 6 Nederlandstalige en 6 Franstalige scholen op wetenschappelijk onderbouwde manier na te gaan in welke mate AI kan helpen in individuele leertrajecten, bij leerachterstand en voor de diversificatie van leertrajecten.

We streven ernaar om leerkrachten te ontlasten als het op administratieve taken aankomt. Overheden – het Vlaamse departement Onderwijs is daarin niet anders – hebben de neiging om disproportioneel veel administratieve opdrachten en lasten uit te vinden. In het Brusselse onderwijslandschap gaan we nu stelselmatig na hoe we de plan- en administratielasten van leerkrachten een beetje kunnen verlagen, zodat er meer tijd vrijkomt om in te zetten op het pedagogische project.

Ik hoop jullie hiermee kort over onze ambities te hebben geïnformeerd. (*Applaus*)

Collegelid Ans Persoons: Goedemiddag, ondertussen. Mijn collega's hebben al veel gezegd en ik ga dat niet allemaal herhalen, maar ik wil mij wel heel graag aansluiten bij de complimenten voor de Administratie, voor het sterke netwerk dat zij onderhouden, voor de vele partners die wij hebben in het Nederlandstalige veld hier in Brussel, voor onze sterke onderwijsinstellingen, gemeenschapscentra en sterke verenigingen. Collegelid Dirk De Smedt heeft het gezegd en ik kan mij er alleen maar bij aansluiten: de VGC is een heel sterke administratie met hele sterke partners hier in Brussel en daar mogen we collectief trots op zijn. (*Applaus*)

Ik weet dat iedereen hier het spel van oppositie en meerderheid regelmatig speelt, maar voor mij is het toch heel belangrijk om te onderstrepen dat Vlaanderen, de Vlaamse Gemeenschap en de VGC, in de eerste plaats partners zijn. We hebben er baat bij om zo veel mogelijk samen te werken. De context is zowel voor Vlaanderen als voor ons niet makkelijk. We zitten in een context van besparingen en ik hoop uit de grond van mijn hart dat Brussel zoveel mogelijk gespaard blijft tijdens het conclaaf van de Vlaamse regering dit weekend.

Binnen het College werken wij heel transversaal. We doen heel veel projecten samen. Ik kan er een aantal noemen als het gaat over infrastructuur. Als er nieuwe investeringen nodig zijn in scholen, gaan we kijken wat we kunnen doen om die sportinfrastructuur open te stellen na de uren. We kijken welke samenwerkingen er kunnen worden opgezet met gemeenschapscentra als het gaat over culturele infrastructuur in die instellingen.

We proberen onze transversale werkwijze ook zoveel mogelijk met Vlaanderen te hanteren. Ik ga regelmatig op bezoek bij collega Cieltje Van Achter om de investeringen van de VGC in cultuur en sport te bespreken en om te zien hoe zij zich daarbij kan aansluiten, hoe de beleidsniveaus elkaar sterker kunnen maken. Door de krachten te bundelen, kunnen we nog veel meer betekenen voor de Nederlandstalige gemeenschap in Brussel. Daar ben ik van overtuigd.

Een ander voorbeeld van dat positieve samenwerken is hoe de drie collegeleden hebben gereageerd op het ToTaalanplan Nederlands. Het project 'Lezen is een superkracht' oversteeg de bevoegdheidsgrenzen: welzijnsinstellingen, onderwijsinstellingen, bibliotheken en

gemeenschapscentra werkten samen om Brusselaars van 0 tot 18 jaar oud – en als het moet tot 99 jaar oud – tot lezen aan te zetten.

Als ik dan toch een tip mag geven, dan is die voor Vlaams minister Annick De Ridder. Raadslid Mathias Vanden Borre haalde terecht aan dat sommige sportfederaties niet in Brussel actief zijn. Ik zou mevrouw Annick De Ridder willen aanraden om de uitbouw van een Brusselse werking op te nemen in hun convenanten. Wij zullen ze met open armen onthalen en op zoek gaan naar plekken waar ze hun werking kunnen uitbouwen. Niet alle sportfederaties zijn echter bereid om naar Brussel te komen, hoe hard wij ook proberen.

Een ander punt dat ook op de overige collegeleden van toepassing is, is hitte. Onze bewoners beschermen tijdens hittegolven en werken aan koelteplannen zijn, met alle respect, voor mij geen groene trofee. Het belangt ons allen aan. Ik zou graag hebben dat het een thema wordt waarover we allemaal samen nadenken. (*Applaus van enkele raadsleden*)

Het gaat voor mij immers puur over het beschermen van onze burgers, van hun werkomstandigheden, van hun veiligheid, van hun gezondheid. Ik zie niet in waarom zo iets een groen nichethema zou moeten zijn. Het College is overigens aan het overleggen met scholen. Dat zij dicht moeten en geen kinderen meer kunnen onthalen omdat het te warm is in de klas, is een extreem fundamenteel probleem waarop we ons in de toekomst veel beter moeten voorbereiden en waartegen we ons moeten wapenen.

Hetzelfde geldt voor de gemeenschapscentra. Zij bestuderen hoe ze tijdens hete zomerdagen een koelteplek kunnen vormen voor de bevolking. Zo kan hun personeel in fatsoenlijke omstandigheden werken, kunnen de centra nog activiteiten voor kinderen organiseren en kunnen ouderen die thuis in een oven zitten te bakken, er terecht om wat koelte te voelen en uit hun isolement te treden. Voor mij moet ook dit thema transversaal worden aangepakt.

Er is ook lang gesproken over zwemmen. Ik ben blij dat veel sprekers erbij zijn blijven stilstaan, want zwemmen in de openlucht, op school en in zwemclubs is voor ons allen een prioriteit. Steeds minder Brusselse jongeren kunnen zwemmen. Elke zomer bereiken ons verhalen van Brusselse jongeren die verdronken zijn. Er zit heel veel druk op het schoolzwemmen en op het clubzwemmen, omdat er weinig infrastructuur is. Ik ben natuurlijk enorm blij dat we het project van Abattoir kunnen realiseren. Ik wil even benadrukken dat het niet enkel een zwembad in de openlucht betreft, maar ook een binnenzwembad voor zweminstructie. De financiële constructie daarachter zal ik nu niet in detail toelichten. Ik ga ervan uit dat het tijdens de begrotingsdebatten weer aan bod zal komen.

Mevrouw Sonja Hoylaerts, ik ben het ermee eens dat Abattoir niet het enige zwemproject mag zijn. Ik spreek nu misschien eerder met een gewestelijk petje op, maar we blijven op zoek gaan naar mogelijkheden om zwemplekken te creëren in Brussel. We kijken bijvoorbeeld naar het kanaal. We hebben de hele zomer testmetingen gedaan om volgende zomer op een bepaalde plek, vlak bij de zuiveringsinstallatie, misschien omkaderd zwemmen toe te kunnen laten. Het moet natuurlijk veilig zijn. We onderzoeken het. Daarnaast zit het Neerpedeproject helaas vast bij de Raad van State. Los daarvan blijven we op zoek naar andere opties voor zwemplekken tijdens de zomer, maar ook tijdens de rest van het jaar.

Het College is deze zomer een aantal proefprojecten gaan bekijken. In Vlaanderen wordt steeds vaker met zwemcontainers gewerkt. We kijken nu of containers ook in Brussel kunnen worden ingezet. Het is namelijk ontzettend belangrijk dat elke Brusselse jongere leert

zwemmen, niet alleen vanwege de ontspanning en verfrissing, maar ook met het oog op veiligheid.

Er zijn ook best wat vragen gesteld over jeugd en jeugdwerk, voornamelijk door de heer Mathias Vanden Borre. Ik wil even benadrukken dat jeugdwerk en jeugdverenigingen niet beperkt blijven tot de scouts en de Chiro. Brussel telt heel veel jeugdorganisaties. De overheid kan uit zichzelf geen jeugdbeweging opstarten – het moet van de jeugd zelf komen. Zodra die stap wordt gezet, staat de VGC klaar om jongeren zo veel mogelijk te ondersteunen. We financieren een coördinator voor de scouts en de Chiro. We helpen om hun lokalen in orde te brengen, in samenwerking met FIX. We gaan op zoek naar oplossingen voor hun infrastructuurproblemen. Ik herhaal dat er in Brussel heel veel jeugdwerkingen bestaan los van de scouts en de Chiro. We mogen heel trots zijn op al die diversiteit. Het College ondersteunt alle werkingen zoveel mogelijk.

Inburgering is een bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap. De VGC werkt ondersteunend. Ik zit regelmatig samen met de Nederlandstalige schepenen in de verschillende gemeenten, onder andere om te bespreken hoe het Brussels onthaalbureau voor inburgering (Bon) beter kan worden ondersteund, en om ervoor te zorgen dat de Nederlandstalige inburgeringstrajecten in alle gemeenten worden aangeboden. Het contact tussen Bon en de Nederlandstalige schepenen loopt niet optimaal. Ik denk dat Vlaanderen en de VGC daar nog meer aan kunnen werken. De wil bij de schepenen om het aanbod beter te promoten is er in elk geval wel.

Raadslid Najima El Arbaoui heeft veel gesproken over ongelijkheid en gelijke kansen. Ik kan me daar alleen maar bij aansluiten en een paar bestaande initiatieven aanhalen die vermijden dat er mensen uit de boot vallen. Dankzij de BOOST-middelen hebben we deze zomer extra opvangplaatsen gecreëerd. Het is bekend dat het vakantieaanbod onder zeer sterke druk stond en staat. Deze zomer zijn er bijna 4000 plaatsen in de vakantieopvang bijgekomen, en die zijn bijna allemaal ingenomen. Het toont aan dat onze inspanningen structureel moeten zijn. Als er weinig plaatsen zijn, wie valt er dan als eerste uit de boot? Mensen die het inschrijvingsproces te ingewikkeld vinden, niet klaar zitten om de inschrijving op tijd te doen, kwetsbare gezinnen, mensen die zich niet kunnen vrijmaken, enz. We proberen er daarom voor te zorgen dat het aanbod echt voor iedereen toegankelijk is en we blijven het uitbreiden.

Paspartoe werkt echt uitstekend. Talrijke verenigingen gaan ermee aan de slag. Zo is het sport- en cultuuraanbod in Brussel betaalbaar en toegankelijk voor zoveel mogelijk mensen.

Het College ondersteunt allerlei werkingen die gericht zijn op ondersteuning voor alleenstaande ouders.

Ik ga nu in op de inclusie van mensen met een fysieke of verstandelijke handicap. Wie op tijd een aanvraag indient, krijgt inclusieondersteuning in ons vakantieaanbod. Er wordt dan extra personeel ingezet om het kind dat het moeilijker heeft of een beperking heeft, beter te ondersteunen tijdens de kampen.

We hebben de afgelopen jaren ook echt heel hard gewerkt om het G-sportaanbod uit te breiden en er beter over te communiceren. Er is best een mooi aanbod, dat in kaart is gebracht in een aparte brochure. We streven naar een zo inclusief mogelijk vakantie- en vrijetijdsaanbod.

Het zal nooit evident zijn, al was het maar omdat de diversiteit ook op vlak van inclusie erg groot is. Ook hebben jongeren zeer diverse noden. Het is in ieder geval een aandachtspunt en we kunnen nog veel leren. We proberen onze verenigingen warm te maken voor inclusie. Neerhof en Circus Zonder Handen zetten er nu al heel hard op in. Zoiets moet voor mij de regel worden, niet de uitzondering. In de VGC-kampjes zit het alvast goed.

Afrondend over grensoverschrijdend gedrag en discriminatie. Raadslid Stijn Bex vroeg heel specifiek naar lgbtqi+. Het College doet heel veel in de strijd tegen grensoverschrijdend gedrag en discriminatie. De aandacht voor sociale veiligheid en non-discriminatie wordt opgenomen in al onze subsidiereglementen en convenanten. Op 13 oktober organiseren we 'Verbinding in Actie'. We organiseren namelijk talloze vormingstrajecten, waardoor netwerkvorming zinnig is om goede praktijken over inclusiebeleid te delen. Het is een constante leerschool.

Het College regelt ook workshops rond inclusieve communicatie voor onze verenigingen en organisaties. Bovendien ben ik zelf heel trots op de omstaanderstrainingen die we zowel voor ons eigen personeel als voor verenigingen organiseren. Ik heb er ook de cijfers van: die cursussen zijn heel populair en werken uitstekend. Ik kan de cijfers zeker nog eens meegeven.

Het is niet eenvoudig. De gemeenschapscentra krijgen met heel veel verschillende problematieken te maken. We helpen hun personeel om ermee om te gaan, zodat het steeds gepast kan reageren.

Voorzitter, dat was niet te lang. Ik kan er nog lang over blijven doorgaan, want er valt zoveel te vertellen, maar ik zou het hierbij willen laten. (*Applaus*)

Mevrouw Najima El Arbaoui (Team Fouad Ahidar): Ik zal heel kort zijn. In de beleidsverklaring staan echt heel veel ideeën, acties en projecten, wat heel positief is. Ik dank jullie ervoor dat jullie dat willen voortzetten, zodat we naar een beter Nederlandstalig Brussel gaan. Nu, de cijfers staan er niet in. U hebt ook aangehaald dat ze in het Meerjarenplan terecht zullen komen. Ik heb het over het budget, de uitvoering, de deadline, de doelgroep en het resultaat. Die gegevens zouden we heel graag willen zien in het Meerjarenplan. We hebben echter geen informatie gekregen over wanneer we het Meerjarenplan ontvangen.

Collegelid Ans Persoons, u hebt ook gesproken over spelletjes van meerderheid en oppositie. Dat is totaal niet ons doel. (*Opmerkingen*)

Ik heb alles zelf gelezen en geanalyseerd. Ik heb me echt gebaseerd op wat er niet in staat en wat ik vind dat een meerwaarde zou zijn voor de beleidsverklaring.

Er staan heel veel zaken in. Het is nu uitkijken naar het Meerjarenplan en de bijbehorende cijfers, zodat we de uitvoering jaar na jaar kunnen opvolgen. Hopelijk zal die evolutie positief zijn. Dat is ons doel voor de VGC: meer Nederlandstalige Brusselaars bereiken en hun een betere toekomst bieden.

Mijn fractie zal zich onthouden, omdat we nog altijd geen inzicht hebben in het Meerjarenplan. Ik hoop echter dat de beleidsverklaring ook daadwerkelijk zal worden gerealiseerd.

De heer Stijn Bex (Groen): Laat mij misschien beginnen met de collega's van Team Fouad Ahidar te bedanken, omdat zij zich vandaag op een constructieve manier opstellen. Ze willen afwachten wat de cijfers aangeven om te zien in welke mate het College tegemoetkomt aan hun verwachtingen, maar stellen zich hier vandaag ook niet negatief op vanuit de redenering dat ze in de oppositie zitten en dus sowieso tegen zijn. Dat appreciëren we zeker en vast.

Ik wil de collegeleden bedanken voor hun uitgebreide, soms zeer uitgebreide antwoorden. Ik ben heel blij met wat de collegevoorzitter heeft gezegd over de echte wil om in het gezondheidscentrum in Grands Carmes er ook echt voor te zorgen dat daar een plek komt voor Nederlandstalige leden van de regenbooggemeenschap, zodat zij daar ook echt in hun eigen taal terecht kunnen. Dat is volgens mij zeer belangrijk. Het hangt niet alleen van de VGC af hoe we dat kunnen realiseren. We moeten daarvoor ook naar Vlaanderen en naar de partners op het terrein kijken, maar ik vind dat een heel belangrijk engagement.

Zoals ik daarnet ook heb gezegd: er is werk aan de winkel. In eerste instantie kijk ik daarvoor in de richting van de collegeleden. We kijken uit naar de cijfers die we in het Meerjarenplan zullen krijgen.

Maar er is ook werk aan de winkel voor collega Mathias Vanden Borre. Ik heb hier tijdens het debat ongeveer alle N-VA-ministers in de Vlaamse regering genoteerd aan wie bepaalde vragen moeten worden gesteld om de band tussen Vlaanderen en Brussel nog verder te versterken. Ik hoop dat die signalen ook worden doorgegeven en dat zeker ook de uitnodiging aan Vlaams minister Zuhair Demir om in gesprek te gaan met onze Commissie Onderwijs, hier in het parlement van de Nederlandstalige Brusselaars, zal worden gehoord.

De heer Mathias Vanden Borre (N-VA): Misschien een kleine onthulling. Ik ben niet gelovig. Als iemand u op de ene wang slaat, keer dan ook de andere toe. Dat is een mooi principe, maar voor mij is het niet van toepassing in de politiek. Het is niet mijn credo. Er zijn vandaag dus wel wat kletsen uitgedeeld. Eerlijk gezegd denk ik dat dat in het gepaste parlement moet gebeuren, en dat is vaak niet hier. Ik roep de collega's die het nodig vinden om die kletsen uit te delen dan ook op om dat vooral over te maken aan hun eigen collega's en de ministers daarover aan te spreken.

De Vlaamse Gemeenschap en de VGC, dat is geen spagaat. Dat mag ik hopen, daarvoor zitten we hier. Ik hoop dat het ook voor collegelid Dirk De Smedt duidelijk blijft dat de VGC wel degelijk een ondergeschikt bestuur is en verantwoording dient af te leggen aan de Vlaamse regering. Het VGC-beleid moet worden ingepast in het beleid van de Vlaamse regering. Dat is wat ik van dit College vraag. Het merendeel van mijn vragen heeft daarop betrekking. Dat is niet om u persoonlijk te tackelen, maar wel om het VGC-beleid in vraag te stellen. Er komen heel veel signalen tot bij ons waaruit blijkt dat er toch wel een beleid wordt gevoerd dat haaks staat op dat van de Vlaamse regering. Dat is niet de bedoeling. Dat mag de VGC in principe niet doen en dat moet worden geredigeerd.

Ik vind het eerlijk gezegd totaal ongepast dat collegelid Dirk De Smedt tegen mij zegt dat ik een gebrek aan interesse en een gebrek aan inzicht heb. Ik vind dat heel ongepast voor een collegelid. Ik zou dan ook om excuses willen vragen, want ik vind echt dat hij daarmee de rol van een collegelid te buiten gaat. Ik zal hem geen incompetentie verwijten, maar ik kan wel fundamentele vragen stellen over de manier waarop zijn partij zich de afgelopen jaren in Brussel heeft gedragen, over het beleid dat daarbij is gevoerd en de resultaten die daarbij zijn gerealiseerd.

Het collegelid zegt dat wat Vlaanderen doet vaak een *fait accompli* is, zeker in het kader van besparingen. Diezelfde vraag kan ik stellen over wat het Brusselse Parlement doet, wat het Gewest doet, wat de Stad Brussel doet en wat een aantal andere gemeenten doen. Ik verwijs naar de KVS, waarbij in een lopend werkingsjaar tot 1/3de van de subsidie werd geschrapt, terwijl zijn collega's daar in de meerderheid zitten. Heb ik daar ooit één woord, één letter kritiek over gelezen van het collegelid of zijn partij? Ik denk het niet.

Dus alstublieft, een beetje consequentie. Er is altijd onmiddellijk met de VGC gecommuniceerd wanneer er een besparing werd doorgevoerd, waarop die betrekking had en waarom. Ik vraag dan ook, zoals collega Fouad Ahidar heeft gedaan, consulteer dan intern. Hebben we intern ook geen afspraken met cd&v en Vooruit om informatie te laten doorstromen? Het collegelid tackelt hier samen met zijn fractie onophoudelijk de N-VA, alsof wij de bron zijn van alle ongemak en onvrede in Brussel. Maar alstublieft, kijk naar de bredere context en naar de eigen partners in deze meerderheid.

Wat het overleg betreft, het OCB maakt deel uit van de werkgroep Onderwijs binnen het ToTaaltplan Nederlands. Er is dus wel degelijk een vorm van overleg. Er zijn verschillende kabinetsmeetings tussen het kabinet van Vlaams minister Cielte Van Achter en het kabinet van Vlaams minister Zuhail Demir. Ook de collegeleden worden daarop uitgenodigd. Ik hoor collegelid Ans Persoons de goede samenwerking met Vlaams minister Cielte Van Achter benadrukken, terwijl collegelid Dirk De Smedt dat allemaal van de hand wijst. Ik denk eerlijk gezegd dat hij misschien ook de hand in eigen boezem moet steken.

Hij zegt dat Transit tweetalig is. Alstublieft, laat mij niet lachen. Dan staat hij toch wat ver van de praktijk en van wat er leeft in Brussel. Ik kan evengoed zeggen dat de OCMW's in Brussel tweetalig zijn, dat alle Brusselse gemeenten tweetalig zijn en dat de GGC perfect tweetalig is. Ik denk dat we allemaal wel beter weten dat de realiteit sterk verschilt van de wettelijke toestand en van hoe het zou moeten zijn. Het is al jarenlang de opdracht van het College – waar Anders. deel van uitmaakt - om daar iets aan te doen.

Ik zou het collegelid en zijn partij willen oproepen om dezelfde kritische houding ook te hanteren ten aanzien van zijn eigen coalitiepartners in dit Gewest, met name in de eerste plaats de PS. De partij van het collegelid komt vandaag over als de slippendrager van de PS. Die PS wil niets anders dan onze Vlaamse Gemeenschap hier ten grave dragen.

Dus als u kritisch bent voor Vlaanderen en voor de N-VA, blijf dan een beetje fatsoenlijk en wees ook consequent ten aanzien van uw eigen coalitiepartners en uw eigen geschiedenis die u hier in Brussel hebt opgebouwd. U laat dit Gewest achter met een financiële krater die u nu probeert te dichten. Het is uw beleid waardoor Brussel zich nu in een rampzalige toestand bevindt.

Mevrouw Imane Belguenani (Anders.): Ik was eigenlijk niet van plan om tussen te komen. Ik vond dat de collegeleden voldoende antwoorden hadden gegeven.

Ik heb collega Mathias Vanden Borre horen zeggen dat het niet zijn bedoeling was om kletsen uit te delen, maar op het einde is hij van houding veranderd. Hij is opnieuw kletsen beginnen uit te delen aan andere partijen en is beginnen spreken over zaken die niets te maken hebben met het beleid van het College of van de VGC.

Ga gerust kijken wat wij doen. Wij doen aan factchecking. Het is de heer Mathias Vanden Borre die onwaarheden vertelt. Hij speelt een politiek spel. U hebt een tussenkomst gehouden zodat u daar mooie communicatie over kunt maken op sociale media. We zullen straks een bericht van Anders. maken als reactie op uw onwaarheden.

Ik vind het zeer spijtig dat we er niet in slagen om een inhoudelijke discussie te voeren over hoe we het beleid samen kunnen verbeteren. Ik vind het zeer spijtig dat de heer Mathias Vanden Borre opnieuw vervalt in Anders.-*bashing* en VGC-*bashing*. Ik vind het ook een schande dat hij het collegelid vraagt om zich te excuseren. Het was geen persoonlijke aanval. Het collegelid heeft gesproken over het beleid en heeft de puntjes op de i gezet. Dat is wat hij heeft gedaan. Als ik als parlements lid excuses zou moeten vragen voor wat de N-VA elke keer tegen mij zegt, dan moet ik dat elke commissievergadering doen.

De heer Jan Busselen (PVDA): Ik dank de collegeleden voor hun antwoorden. Ik ben ook benieuwd naar het tweede deel van deze bespreking, want in het Strategisch Meerjarenplan gaan we beter beoordelen of de ambities uit de beleidsverklaring werkelijkheid kunnen worden.

Ik neem mee dat KANS en Abrusco gaan fusioneren en dat het echt een prioriteit wordt om die schooluitval aan te pakken en dat de CLB's naar waarde worden geschat. Ik ga ook opvolgen of de hittebestendigheid van crèches in kaart wordt gebracht en zal worden aangepakt. Ik denk dat niemand ontkent dat de VGC, de administratie en de mensen op het terrein goed werk leveren. Integendeel. Ik denk dat we het er allemaal over eens zijn dat de VGC een unieke plek inneemt in het Brusselse sociaal weefsel. Daarvoor mogen we de VGC feliciteren.

Op verschillende domeinen zien we ook de wil om een holistische aanpak toe te passen. Dat werd hier ook herhaald en dat is erg positief. Ik denk dat we het eens zijn over waar we heen willen en hoe we dit willen doen. Maar de realiteit toont ons dat het welzijn van de Nederlandstalige Brusselaar erop achteruitgaat. Of het nu gaat over daklozen, spijbelaars, drugsverslaafden of gezinnen in armoede, alle parameters geven aan dat we niet de goede richting uitgaan.

Ik denk dat de oorzaken van die problematiek voor een groot deel buiten het bereik van deze Raad liggen. Enerzijds zitten we met een onderfinanciering. Bijvoorbeeld het scholentekort en het gebrek aan een openluchtzwembad in de grootste stad van een ontwikkeld land als België wijzen op onderfinanciering. Anderzijds zorgt de communautaire lasagne ervoor dat het erg moeilijk is om problemen structureel aan te pakken. U zegt dat er geen fragmentair beleid is en die wil is er ook.

Maar ik kan u zo praktijkvoorbeelden geven. Teach for Brussels wordt hier aangehaald als een ondersteunende organisatie, maar in het Brussels plan voor preventie en veiligheid wordt er bezuinigd op deze organisatie. Het Globaal Welzijns- en Gezondheidsplan werd door de vorige regering ingevoerd, was een samenwerking tussen de GGC en de COCOF, maar door de decretale instituties werd het onmogelijk voor de VGC om zich daaraan te koppelen. Zo zijn er 101 muren in deze stad, institutioneel en politiek, die het onmogelijk maken om de sociale problemen die ik zonet heb genoemd terdege aan te pakken.

Ik begrijp ook dat de beleidsverklaring niet het doel heeft om deze problematiek hier vandaag te analyseren en aan te pakken. Maar soms leest een dergelijke beleidsverklaring wel als een

‘tekst met oogkleppen’. We kijken naar wat we goed doen en de rest wordt heel abstract. Ik heb er jaren over moeten doen om te begrijpen waarom ik soms erg gefrustreerd in deze Raad zit, omdat de kloof tussen de realiteit en de plannen erg groot is. En dit zal zo blijven, want ik heb geen grote aankondigingen gezien over extra financiering of het afbreken van bepaalde communautaire muren. Daarom zal ik tegen deze beleidsverklaring stemmen.

Mevrouw Sonja Hoylaerts (SVBrussel): Ik dank jullie voor de bijkomende toelichting en de antwoorden op de vragen. Zeker niet alles is hiermee verduidelijkt. Tegelijk moeten de concrete prioriteiten, keuzes en budgettaire vertaling ervan nog blijken uit het Meerjarenplan dat later zal worden voorgesteld. Ik zal vandaag tegenstemmen en ik kijk uit naar het Strategisch Meerjarenplan.

Stemming

- de Beleidsverklaring 2026-2027 wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 4. 3 leden hebben zich onthouden.

Hebben ja gestemd: Imane Belguenani, Stijn Bex, Benjamin Dalle, Sven Gatz, Celia Groothedde, Emile Luhahi, Ilyas Mouani, Pascal Smet

Hebben neen gestemd: Jan Busselen, Sonja Hoylaerts, Mathias Vanden Borre, Gilles Verstraeten

Hebben zich onthouden: Fouad Ahidar, Najima El Arbaoui, Ilyas El Omari,

De Raad neemt de Beleidsverklaring 2026-2027 aan.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter: De actualiteitsvraag van mevrouw Najima El Arbaoui wordt ingetrokken.

- *De vergadering wordt om 12u17 gesloten.*

- *De Raad gaat tot nadere bijeenroeping uiteen.*

BIJLAGEN**Schriftelijke vragen – Indiening**

Er werden schriftelijke vragen ingediend door de heer Jan Busselen, de heer Benjamin Dalle, de heer Fouad Ahidar en mevrouw Najima El Arbaoui.

TREFWOORDENREGISTER

Beleidsverklaring

Bespreking, blz. 6

Stemming, blz. 44

Benoeming Bureau, blz. 3

Mededelingen, blz. 3

Opening gewone zitting 2026-2027, blz. 3

Toespraak voorzitter, blz. 4